2023

Vydavateľ: Regionálne vydavateľstvo - Alena Jaššová, s. r. o., Mojzesovo 56
Tlač: Ultra Print, s. r. o., Pluhová 49, 831 03 Bratislava
ISBN 978-80-972899-3-5

MGR. EVA JAŠŠOVÁ: *Najkrajšie rozprávky o zvieratkách pre našich prváčikov*

Mgr. Eva JAŠŠOVÁ

Najkrajšie rozprávky o zvieratkách pre našich prváčikov

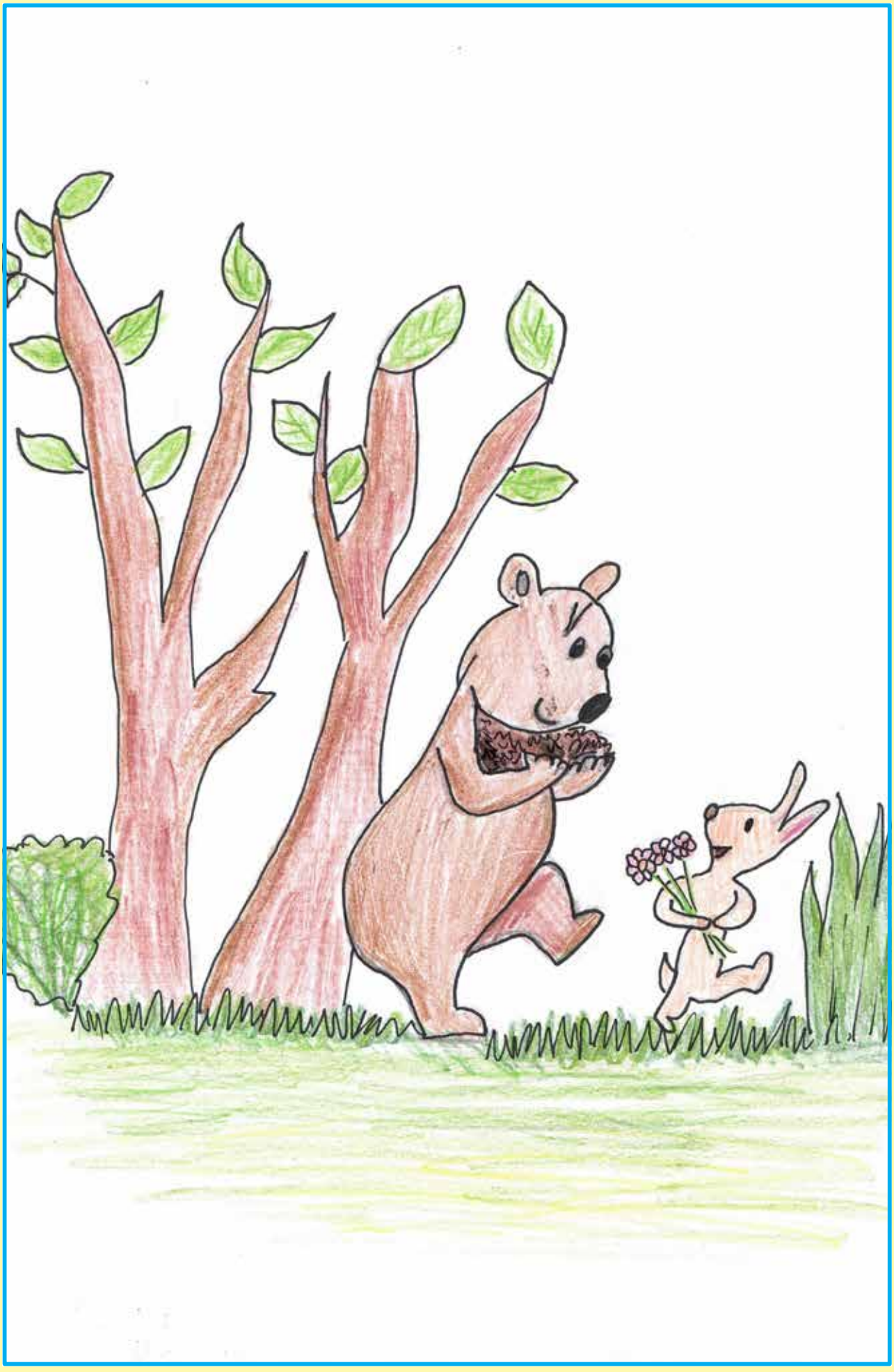

Mgr. Eva JAŠŠOVÁ

Najkrajšie rozprávky o zvieratkách pre našich prváčikov

2023

Tlač: Ultra Print, s. r. o., Pluhová 49, 831 03 Bratislava
ISBN 978-80-972899-3-5

Rozprávky vybrala a redakčne upravila © Mgr. Eva JAŠŠOVÁ
Vydanie: Prvé
Rok vydania: 2023
Jazyková korektúra: Mgr. Eva Jaššová, Mgr. Mária Májeková
Kresbičky na obálke a do knihy nakreslila:
Majka Májeková, žiačka 3. ročníka ZŠ v Úľanoch nad Žitavou
Grafická úprava, scan fotografií: Peter Orbán – Zoxó Press, Orechová Potôň
Redakčná úprava textov: Alena Jaššová – Vydavateľstvo *"Helena"*, 927 01 Šaľa
VYDAVATEĽ © Regionálne vydavateľstvo - Alena Jaššová, s. r. o., 941 04 Mojzesovo 56.
Tlač: ULTRA PRINT, s. r. o., Pluhová 49, Bratislava
ISBN: 978-80-972899-3-5

Autorské práva sú vyhradené a vykonáva ich výlučne vydavateľ. Autori textov, grafiky a fotografií, zverejnených v tejto knihe, si v zastúpení vydavateľa vyhradzujú právo udeľovať súhlas na ich rozmnožovanie, ako aj na verejné rozširovanie rozmnoženiny týchto dát v zmysle §33 ods. 1. písm. a) a d) autorského zákona. Akékoľvek použitie dát z tejto knihy, mechanicky či elektronicky bez povolenia VYDAVATEĽA, je zakázané.
Vydavateľ rešpektoval Zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov.
Informácie o zverejnených osobnostiach a inštitúciách boli zverejnené s ich súhlasom.
Údaje a fotografie detí sú zverejnené so súhlasom ich zákonných zástupcov.

Obsah

„Najkrajšie rozprávky o zvieratkách pre našich prváčikov“

(venovali obce, starostovia, riaditelia škôl svojim prvákom v školskom roku 2023/2024)

Branovo / Rozprávka o troch prasiatkach 8

Dolný Ohaj / Lišiakove trampoty 12

Hul / Biela tigrica 16

Jatov / Koza odratá a jež 20

Lipová / Ako sliepočka Rabona prekabátila zlú líšku 24

Michal nad Žitavou / Pyšný páv 28

Mojzesovo / Ťava a somár.....32

Nesluša / Zázračné kurčiatko 36

Povina / O hlúpom vlkovi a múdrom zajacovi 44

Rudina / Ako líška a rak spolu gazdovali.....48

Rudinka / Medvedík a zajac 54

Šintava / Dve žaby 58

Šoporňa / Pažravý havran.....64

Úľany nad Žitavou / Mačací chvost 72

Použitá literatúra 77

Milé deti, milí prváčikovia,

hoci je slovo ľudskosť odvodené od slova človek/ľudia, máme sa my ľudia, čo sa týka práve ľudskosti, ešte od zvierat veľa čo učiť. Práve zvieratká boli inšpiráciou na stvorenie druhej knižky, v ktorej ponechávame motív a zameranie rozprávok z prvej publikácie, a teda, že každá rozprávka bude z inej krajiny sveta, ale tentokrát bude ešte aj každý jeden príbeh v knižke o nejakom zvieratku. A chcem vám prezradiť, kto bol ešte mojou veľkou inšpiráciou k vytvoreniu tejto knihy. Jeden malý štvornohý tvorček... Môj najlepší kamarát a životný parťáčik, môj milovaný havinko Bucko. Bucinko je roztomilý kríženec menšieho vzrastu a prešibanej povahy, ktorý vstúpil do môjho života pred šiestimi rokmi. Odvtedy môj život nabral úplne iný rozmer. Začalo to rozdriapanými všetkými topánkami, ktoré som nechala z číreho nerozumu na zemi v byte so šteniatkom, prvé naše spoločné spinkanie, jeho spoznávanie života... Ako sa len čudoval prvým kvapkám dažďa vonku, listom na jeseň, vločkám snehu, muchám. :) Jeho dôvera vo mňa bola neochvejná... Každým dňom sa z nás stávali lepší a lepší kamaráti a dnes je Bucinko pre mňa jedným z najdôležitejších tvorov v mojom živote. Jeho uvítací rituál, keď otvorím po celom dni doma dvere, rozjasní moju tvár, aj keď som mala hocijako náročný deň. Som presvedčená o myšlienke, že ľudia, ktorí nemali nikdy domáce zvieratko, sú v živote ochudobnení o jeden obrovský rozmer lásky. Prajem vám, milé deti, príjemné chvíle pri čítaní rozprávkových príbehov, ktoré práve držíte v rukách, nech vám pohladia dušu, potešia srdce. Na záver dovoľte jednu myšlienku na zamyslenie: „Nič nečiní človeka ľudskejším ako láska k zvieratám...“ Tak na to nikdy nezabúdajme!

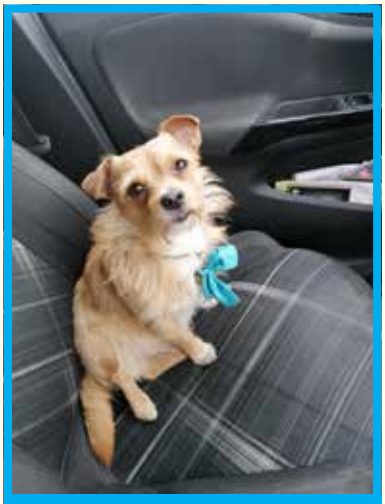

Môj parťáčik Bucinko

Mgr. Eva Jaššová

Máme veľmi radi našu pani učiteľku Evu Jaššovú

Sme veľmi radi, že našou triednou je pani učiteľka Jaššová. Nie každý má také šťastie ako my, 6.B, na takúto skvelú triednu. Je to veľmi vtipná učiteľka, ale učenie berie vážne. Ako každý človek má určite svoje slabé stránky, ale učenie je v rebríčku najsilnejších hodnôt. Má aj rozkošného psíka Bucka, s ktorým prežíva veľmi vtipné príbehy. Ale hlavné je, že jej my, 6.B, vždy držíme palce pri každej jej knihe.

žiačky Zuzana Schwarzová a Alexandra Sajková

Boris Jendek, Denis Pintér, Alexandra Sajková, Zuzana Schwarzová, Juraj Cyprich, Marek Kirner s učiteľkou Evou Jaššovou

Obec Branovo

Milí naši prváčikovia!

Želám vám do vašej novej etapy života, aby sa vám darilo, aby ste robili radosť svojim rodičom a celej rodine, aby ste si našli dobrých kamarátov a aby vás učenie a získavanie nových vedomostí bavilo. Rada by som poďakovala aj Monike Pintérovej, riaditeľke našej materskej školy v Branove, za to, že vás veľmi dobre pripravila na vstup do prvého ročníka základnej školy. Milé deti, nech tento prvý školský rok a všetky nasledujúce roky po ňom boli ako jedna z kapitol úžasnej knihy plnej zázrakov a nových objavov, podobne ako sú aj rozprávky v tejto knižke.

Ing. Andrea Šulíková, starostka obce Branovo

Milé deti!

V našej materskej škole sme vás spoločným úsilím deň čo deň, krok za krokom pripravovali na zvládanie a prekonávanie prvých životných prekážok, učili vás osamostatňovať sa a nájsť si svoje miesto medzi rovesníkmi, aby ste sa vedeli popasovať s prvými hádankami, rozriešiť jednoduché úlohy, aby ste dostali vždy odpoveď na každú otázku. Po celý čas pobytu v našej materskej škole sme sa snažili vštepovať vám lásku a úctu ku všetkému dobrému, pestovať vaše vôľové a charakterové vlastnosti, formovať vaše zručnosti a vedomosti. Veríme, že takto vyzbrojení na prekonávanie životných prekážok a na zvládnutie nových úloh ste sa na školu výborne pripravili. Želáme vám, aby ste prekážky zdolávali veľmi ľahko, a prajeme vám život bez väčších prehier, lásku, obetavosť a podporu vašich rodičov. My v našej materskej škole budeme veľmi potešené, ak na roky prežité s nami budete spomínať len s úsmevom. Veríme, že budete šťastní, to vám zo srdca praje kolektív našej materskej školy.

Monika Pintérová, riaditeľka MŠ Branovo

Naši prváčikovia

Táňa Benczeová

Oliver Račeк

Hana Gálová

Rozprávka o troch prasiatkach

(anglická rozprávka)

Povedali raz tri prasiatka matke: „Už nám je v našom domčeku tesno, pusť, nás, mamka, do sveta.“ „Dobre,“ pristala matka. „Živila som vás, kým som vládala, teraz sa už starajte o seba samy. Len si vo svete dajte pozor na vlka!“ A tak odišli prasiatka každé inou stranou. Prvé prasiatko kráča cestou-necestou a tu stretne človeka s batohom slamy. Prihovorí sa mu: „Dobrý človek, daj mi, prosím ťa, z tej slamy, postavím si domček.“ Človek mu dal trocha slamy a prasiatko sa hneď pustilo do roboty. Keď bol domček hotový, prasiatko sa doň nasťahovalo a od radosti takto spievalo:

„Mám slamený pekný dom,
spokojne si žijem v ňom.
Keď sa dobre zavriem zdnuka,
nezľaknem sa ani vlka.“

Druhé prasiatko kráča cestou-necestou a tu stretne človeka s nošou dreva. Prihovorí sa mu: „Dobrý človek, daj mi, prosím ťa, z toho dreva, postavím si domček.“ Človek mu dal trochu dreva a prasiatko sa hneď pustilo do roboty. Keď bol domček hotový, prasiatko sa doň nasťahovalo a od radosti takto spievalo:

„Mám drevený pekný dom,
spokojne si žijem v ňom.
Keď sa dobre zavriem zdnuka,
nezľaknem sa ani vlka.“

Tretie prasiatko kráča cestou-necestou a tu stretne človeka s vozíkom, naloženým tehlami. Prihovorí sa mu:

„Dobrý človek, daj mi, prosím ťa, z tých tehál, postavím si domček.“ Človek mu dal trochu tehál a prasiatko sa hneď pustilo do roboty. Keď bol domček hotový, prasiatko sa doň nasťahovalo a od radosti takto spievalo:

„Mám tehlový pekný dom,
spokojne si žijem v ňom.
Keď sa dobre zavriem zdnuka,
nezľaknem sa ani vlka.“

Tak si prasiatka žili vo svojich domčekoch a na vlka viac nemysleli. Ale jedného dňa vyšiel vlk z hory a zaklopal na predné dvere slameného domčeka:

„Vietor fučí, zima je veľká,
otvorže mi, prasiatko, dvierka.“

Prasiatko mu odpovedalo:

„Aj keď vonku fučí,
nepustím ťa, sivý vĺčik!“

Vlk sa nazlostil:

„A keď ja zavyjem,
a keď ja dupnem,
ako list zo stromu
tvoj domček sfúknem.“

Rozbehol sa, zavyl a zadupotal a domček sfúkol. No prasiatko nečakalo. Vybehlo zadnými dvierkami, bežalo a bežalo a ukrylo sa u prasiatka v drevenom domčeku. Dobehol ta aj vlk a zaklopal na predné dvere:

„Vietor fučí, zima je veľká,
otvorže mi, prasiatko, dvierka.“

Prasiatko mu odpovedalo:

„Aj keď vonku fučí,
nepustím ťa, sivý vĺčik!“

Vlk sa nazlostil:

„A keď ja zavyjem,
a keď ja dupnem,
ako list zo stromu
tvoj domček sfúknem.“

Rozbehol sa, zavyl a zadupotal a domček sfúkol. No prasiatka nečakali. Vybehli zadnými dvierkami, bežali a bežali a ukryli sa u prasiatka v tehlovom domčeku. Dobehol ta aj vlk a zaklopal na predné dvere:

„Vietor fučí, zima je veľká,
otvorže mi, prasiatko, dvierka.“

Prasiatko mu odpovedalo:

„Aj keď vonku fučí,
nepustím ťa, sivý vĺčik!“

Vlk sa nazlostil:

„A keď ja zavyjem,
a keď ja dupnem,
ako list zo stromu
tvoj domček sfúknem.“

Rozbehol sa, zavyl a zadupotal, ale domček sfúknuť nevládal. Vlk sa ukrutne najedoval a zavolal: „Počkajte, veď ja vás dostanem!“ A škriabal sa na strechu, že sa spustí dolu komínom. Ale prasiatka ho počuli. „Čo urobíme?“ vraví prvé prasiatko. „Rozložíme oheň!“ povie druhé prasiatko. „A ja zavesím pod komín kotol s vodou!“ vraví tretie prasiatko. Tak aj urobili. Keď sa vlk spustil dolu komínom, spadol rovno do vriacej vody a uvaril sa. Prasiatka sa ho viac nemuseli báť.

Obec Dolný Ohaj

Milí prváčikovia,

prvý deň v škole zanechá nezmazateľný odtlačok v duši nielen vás, ale najmä vašich rodičov. Toto je čas, keď vstupujete do prvého štádia dospelosti, začnete sa učiť nové veci a váš spoločenský okruh sa rozšíri o nových spolužiakov a kamarátov, s ktorými určite zažijete nezabudnuteľné chvíle. Preto je dôležité, aby ste na tento deň spomínali v tých najpozitívnejších spomienkach, a pevne verím, že táto rozprávková knižka vyčarí aj o niekoľko rokov milý úsmev na vašej tvári. Pamätajte, že vzdelanie je silným nástrojom, ktorý vám otvorí dvere nekonečných možností. Nech je aj tento školský rok plný úžasných momentov, spoznávania nových vecí a nevšedných zážitkov, ktoré budete nosiť v srdci po celý život. Preto vám prajem veľa radosti, úspechov a pevných priateľstiev.

Ivan Solár, starosta obce Dolný Ohaj

Milí prváci,

na začiatok nového školského roka vás srdečne vítam v našej školskej rodine. Verím, že ste plní očakávania a nadšenia pre túto novú etapu vášho života. Chcem vám popriať veľa šťastia, odhodlania a úspechov. Pamätajte, že naša škola je vaša druhá rodina, pripravená pomáhať vám, podporovať vás a chrániť. Dôverujte svojim učiteľom, aktívne sa zapájajte do vyučovania a my vám ukážeme, aký zaujímavý je svet okolo vás. Nebojte sa klásť otázky a hľadať odpovede, pretože len takto môžete objavovať krásy poznania. Prajem vám, aby ste si nové vedomosti osvojovali s ľahkosťou a aby vám nielen tento školský rok, ale aj tie ďalšie priniesli veľa úžasných objavov a verných kamarátov.

Ing. Ivan Ostrožlík
riaditeľ ZŠ s MŠ Juraja Holčeka v Dolnom Ohaji

Naši prváčikovia

Tamara Zacharová

Samuel Lee

Patrik Raček

Nikolas Juhás

Mia Korompaiová

Laura Mrváňová

Filip Vedej

Ema Backová

Anežka Navrátilová

Adela Pečimúthová

Lišiakove trampoty

(švédska rozprávka)

Stalo sa raz, že lišiak, ktorý sa musel starať o ženu aj deti, vydal sa na ďalekú cestu, aby našiel voľačo pod zub. Najprv stretol kohúta. „Dobrý deň, pán rytier! Joj, aký máte bohatý a pestrý plášť! Veruže ste len vznešený pán! Iste mi môžete darovať zopár kuriatok, ani ženy sa nemusíte pýtať," prihovoril sa lišiak. „Čo by som nemohol," odpovedal kohút, „ale zober si ich sám. Tam sedia v tom domčeku s okrúhlou dierou v stene. Lišiak vopchal ňucháč do psej búdy, a keby pes nebol priviazaný, veru by mu už nijaký fígeľ nepomohol. Takto utiekol iba s rozdrapeným ňucháčom. Lišiak odbehol na lúku, kde sa pásla hus s húsatkami. „Počuj, mamuľka-babuľka, dajže mi zopár húseniec, pokým ich máš malé. Až vyrastú veľké, ťažko sa ti bude s nimi lúčiť." „Pravdu máš, rada ti z nich dám, ale najprv ich čistučko poumývam." „Múdra si, mamuľka-babuľka, ale daj pozor, aby sa ti deti neutopili!" „Kdežeby, kmotor, ale keď si ich chceš vziať domov, musíš si po ne skočiť do vody!" To sa veru lišiakovi nechcelo, preto sa pobral ďalej, až sa dostal k čriede oviec. „Dobrý deň, pán baranček!" pozdravil sa lišiak. „Žena a deti doma čakajú na obed. Všakže mi daruješ jahniatko, lebo inak ti poberiem všetky. V bruchu mi všetci hudci hrajú a doma nieto ani len husacej labky." „Nuž keď si na tom tak zle, chudáčik kmotrík," povedal baran, „len ty si zober radšej hneď mňa, ja ti najlepšie zaplním žalúdok. Postav sa pod kopček a dobre otvor papuľu, ja sa rozbehnem a skočím ti rovno do brucha." „Ďakujem, milý pán baranček!" pritakal

lišiak. „Veď ja som vedel, že si dobrý a štedrý.“ Lišiak sa postavil pod kopček s otvorenou papuľou a baran sa rozbehol proti nemu s otrčenými rohami. Lišiak vyletel do výšky hore nohami a veru pridobre okúsil, ako baran chutí. Keď sa trochu spamätal, odkrivkal preč a stretol kobylu so žriebäťom. Bol už taký namrzený a hladný, že sa nezdržiaval dlhými rečami a šiel rovno na vec: „Počuj, kobyla, chcem tvoje žriebä!“ „Pravdaže ti ho dám,“ odpovedala kobyla. „Veď som sľúbila, že ho dám prvému, kto prečíta pozlátený nápis, čo mám pod kopytami. Ale takého učenca som ešte nestretla.“ Kobyla sa obrátila, a keď lišiak chcel pozerať na pozlátený nápis, tak ho kopla, že videl na oblohe sedem slniečok aj s Malým a Veľkým vozom. To bolo naozaj pozlátené písmo. Lišiak odkrivkal do lesa, sadol si pod strom a dumal, prečo sa mu lepí taká smola na päty: Nuž je to tak, najprv to bol kohút. Keď som taký múdry, ako som len mohol uveriť, že kuriatka sú v psej búde? Potom hus. Neviem, kam som dal rozum, keď som jej dovolil umývať húsatká. Veď na čistotu si nijako osobitne nepotrpím. A neskôr baran. Ako som sa len dal ošialiť, že mi skočí rovno do brucha? Veď je dvakrát taký veľký ako ja. A napokon kobyla. Ako by som mohol prečítať jej pozlátený nápis, keď nepoznám ani jedno písmeno? Nie, druhý raz si vymyslím voľačo múdrejšie! Na strome sedel človek so sekerou v ruke, a práve keď si lišiak povedal posledné slová, vypadla človeku sekera z ruky tak nešťastne, že lišiakovi odsekla chvost. „Nuž ale toto!“ začudoval sa lišiak. „Už si nesmiem ani zažartovať, lebo sa mi na chvoste práši.“

Obec Hul

Milí prváčikovia!

Z malých – veľkých škôlkarov, ktorí vymenili triedu plnú hračiek za školské lavice, sa stali školáci, ktorým okrem hier pribudne aj zopár školských povinností, nové pani učiteľky a veľa nových kamarátov.

Želám vám, aby sa vám v škole páčilo, aby ste svojim rodičom a učiteľom robili len radosť a potešenie, aby ste sa naďalej bavili hrami, športom, ale aj učením, aby z malých ustráchaných prváčikov vyrástli veľkí žiaci, na ktorých táto škola bude hrdá, ktorí budú tiež radosťou a budúcnosťou našej obce.

Mgr. Ivan Šeben, starosta obce Hul

Milí naši prváci!

Škola – to je síce dlhá, no krásna a zaujímavá cesta k poznaniu, k poznaniu seba i sveta, je to cesta, na ktorú ste dnes po prvýkrát vykročili, aby ste na nej okrem nadobudnutého poznania zažili i kopec radosti z objavovania, ale i spokojnosti z dobre vykonanej práce. Na tejto ceste vám chcem zaželať veľa úspechov, dobré a milé pani učiteľky, pánov učiteľov, ale tiež získanie mnohých skvelých kamarátov. No a ešte malé povzbudenie v podobe veršíkov:

Vitaj, vitaj kamarát,
nemusíš sa školy báť.
Je tu dobre, je tu milo,
všetkým sa tu zapáčilo.

Mgr. Martina Kišová, riaditeľka ZŠ s MŠ Hul

Naši prváčikovia

Šimon Kozár

Samuel Vitek

Samuel Sedlák

Samuel Fiktus

Richard Horník

Patrik Marušinský

Liliana Rosinová

Kristína Sopkovičová

Hana Oborová

Adam Galbavý

Blažej Šulka

Biela tigrica

(vietnamská rozprávka)

V neveľkej osade na brehu rieky žila matka so synom. Žili veľmi chudobne. Po celý rok sa dobrý a odvážny mládenec My lopotil na svojom kamenistom horskom políčku. Raz, keď sa im minulo všetko drevo, povedal matke, že pôjde do lesa. Cestou natrafil na pascu, v ktorej sa zmietala biela tigrica. „Po celý svoj život som ľuďom nerobila nijakú škodu," žalostne zavyla. „Vysloboď ma, dobrý mládenec. Naveky ti budem vďačná." Mládencovi bolo ľúto bielej tigrice, a tak ju pustil na slobodu. Potom narúbal dreva, vyhodil si veľkú viazanicu na plecia a začal zostupovať dolu, k dedine. Biela tigrica pozerala za ním s vďačnosťou a po papuli jej stekali slzy od dojatia. Prešlo veľa rokov. Stalo sa, že sa raz biela tigrica zatúlala do húštiny neďaleko chodníka a tam začula hlasy starých drevorubačov: „Chudák náš My, taký smelý a dobrý mládenec! Zamiloval sa do bohatej dievčiny, ale rodičia mu ju nechcú dať. Majú pre ňu bohatého ženícha. My je pre nich iba obyčajný trhan a bedár. Chudák My a chuderka dievčina, obidvaja sa majú veľmi radi a dnes sa musia navždy rozlúčiť. Dnes v noci majú nevestu previezť do domu nastávajúceho ženícha." Biela tigrica sa vrátila do svojej diery v skalách nakŕmiť tigríčatá, ale rozhovor starých drevorubačov jej neprestajne vŕtal v hlave. Bolo jej ľúto mládenca a jeho vyvolenej. Nacedila mlieka do bambusovej nádoby, aby tigríčatá nehladovali, a vybehla z jaskyne. Uprostred noci, keď mesiac striebristým svetlom zalial hory a lesy, prišiel si bohatý ženích po nevestu. Práve ju vyvádzal z domu, keď tu odrazu vyskočila odkiaľsi biela tigrica, schytila nevestu, posadila si ju na chrbát a za okamih už bola pred chalupou, kde býval My. „Šľachetný

My, poď si privítať ženu. Vyjdi von a prijmi svoju milovanú!“ Keď My uvidel milovanú dievčinu, najprv sa zaradoval, ale potom zosmutnel. „Biela tigrica,“ povedal, „ďakujem ti, že si nám pomohla. Ale my sme chudobní a naši nepriatelia bohatí. Dozvedia sa o všetkom a pôjdu na nás žalovať. Kde potom vezmem majetok a dobytok na výkupné?“ „Neboj sa. Žite si v šťastí a zhode, o všetko ostatné sa postarám sama,“ povedala biela tigrica a zmizla. Medzitým sa bohatý ženích dozvedel, že jeho nevesta sa vydala za chudobného mládenca. Zašiel za ním a začal sa mu vyhrážať. Na pomoc si zavolal aj starostu a dovolával sa svojho práva. My starostovi všetko po poriadku vyrozprával, ako sa majú s dievčinou radi a iba chudoba im bránila v šťastí a ako im napokon pomohla biela tigrica, ktorú on kedysi vyslobodil z pasce. Len čo My dohovoril, znova sa odkiaľsi zjavila biela tigrica. Bohatý ženích sa naľakal a v mihu vyliezol až na ostrý štít strechy. Biela tigrica však prehovorila ľudským hlasom: „Nebojte sa ma, ľudia, nikdy som nikomu z vás neublížila. Prišla som zabrániť nespravodlivosti. Povedzte, prečo nechcete vydať toto dievča za dobrého a smelého mládenca, prečo mu beriete jeho milovanú. Počúvaj, starosta, čo by si robil ty, keby ti niekto chcel zobrať milovanú ženu len preto, že je bohatší ako ty? Čo by si na to povedal? Zniesol by si takú neprístojnosť? A tak vám hovorím: mládenec My nie je v ničom vinný!“ Keď starosta počul slová bielej tigrice, neodvážil sa viac urážať chudobného a nič iné mu ani nezostávalo. Prisúdil dievčinu mládencovi, ktorého milovala. Biela tigrica sa vrátila do lesa k svojim tigríčatám. Mládenec My so svojou ženou a matkou žili od tých čias spokojne. Obrábali svoje pole a klčovali les pre novú orbu. Boli vždy k sebe dobrí a čestní, hoci aj chudobní.

Obec Jatov

Milí prváci!

Do prvého ročníka základnej školy vstupujete s veľkými očakávaniami. Čakajú na vás dni plné zázrakov, ktoré vám odkryjú tajomstvo písmen a čísiel, odkryjú pred vami krajinu vedomostí. Na konci školského roka budete vedieť všetci čítať a počítať. Rešpektujte svojich učiteľov a buďte tolerantní k sebe navzájom. Želám vám milí naši prváci, veľa zdravia vo vašom živote, úspechy pri vašom učení, aby ste robili radosť svojim rodičom a svojim učiteľom. Nech vám táto rozprávková kniha aj po rokoch pripomína váš prvý deň v škole.

Adriana Matúšeková, starostka obce Jatov

Naši prváčikovia

Tobias Mésároš

Nela Petrášová

Sarah Maletová

David Kukan

Koza odratá a jež

(slovenská rozprávka)

Bola koza rohatá,
do pol boka odratá,
utekala horami
a kryla sa dierami.

Skryla sa do líščej diery. Tu prišla domov aj líška a chcela vojsť do diery. A tu ti je už cudzí zver v brlohu. Dvíha sa hore, dupoce nohami a volá:

„Ja som koza rohatá,
do pol boka odratá,
cupi-lupi nohami,
prebijem ťa rohami.“

Zľakla sa líška, utekala, nariekala po horách. Stretne ju vĺčko: „Čo plačeš, líštička-sestrička?“ „Ach, vĺček-braček, akože by som neplakala? V mojej diere je divné zviera!“ „Poď, ja ti ho vyženiem!“ Šli spolu k diere a vĺčko zavolal: „Kto si, zvere, v líščej diere?“ A koza dupoce:

„Ja som koza rohatá,
do pol boka odratá,
cupi-lupi nohami,
prebijem ťa rohami.“

Zľakol sa i vĺčko. Obaja utekali a nariekali po horách. stretne ich medveď: „Čo plačeš, líštička-sestrička?“ „Ach, môj milý medveď-daj labu, akože by som neplakala? V mojej diere je divné zviera.“ „Poď, ja ti ho vyženiem.“ Šli všetci k diere a medveď zavolal: „Kto si, zvere, v líščej diere?“ A koza zadupoce:

„Ja som koza rohatá,
do pol boka odratá,
cupi-lupi nohami,
preijem ťa rohami.“

Zľakol sa aj medveď. Utekali, nariekali po horách. Stretne ich ježko. „Čo plačeš, líštička-sestrička?“ „Ach, akože by som neplakala? V mojej diere je divné zviera – a my všetci ho nemôžeme vyhnať!“ „Poďte, veď ja ho vyženiem,“ „Ach, ty ježko-malý bežko, čože by si ty? Veď sme tam už boli my, králi, páni, a nič sme nevykonali,“ riekli tamtí. A ježko im: „Hoc som ježko-malý bežko, predbehnem vás!“ A bežal, bežal, lebo sa skrútil do klbka a tak sa kotúľal dolu horou. Tí už len za ním. Príde ježko k diere a zavolá: „Kto si, zvere, v líščej diere?“ A koza zadupoce:

„Ja som koza rohatá,
do pol boka odratá,
cupi-lupi nohami,
preijem ťa rohami.“

„A ja jež -
prebijem ťa tiež!“

Zvolá ježko, zagúľa sa do diery a začne pichať kozu do boka. Zbliakla koza od bolesti a vyskočila z diery. Od tých čias líštička býva spokojne vo svojej diere. Vlk a medveď odišli po hore sliediť. A ježko mal tiež neďaleko svoju dieru, tam sa uložil na mäkké lístie a hrýzol plánočky, čo si podjeseň nazbieral.

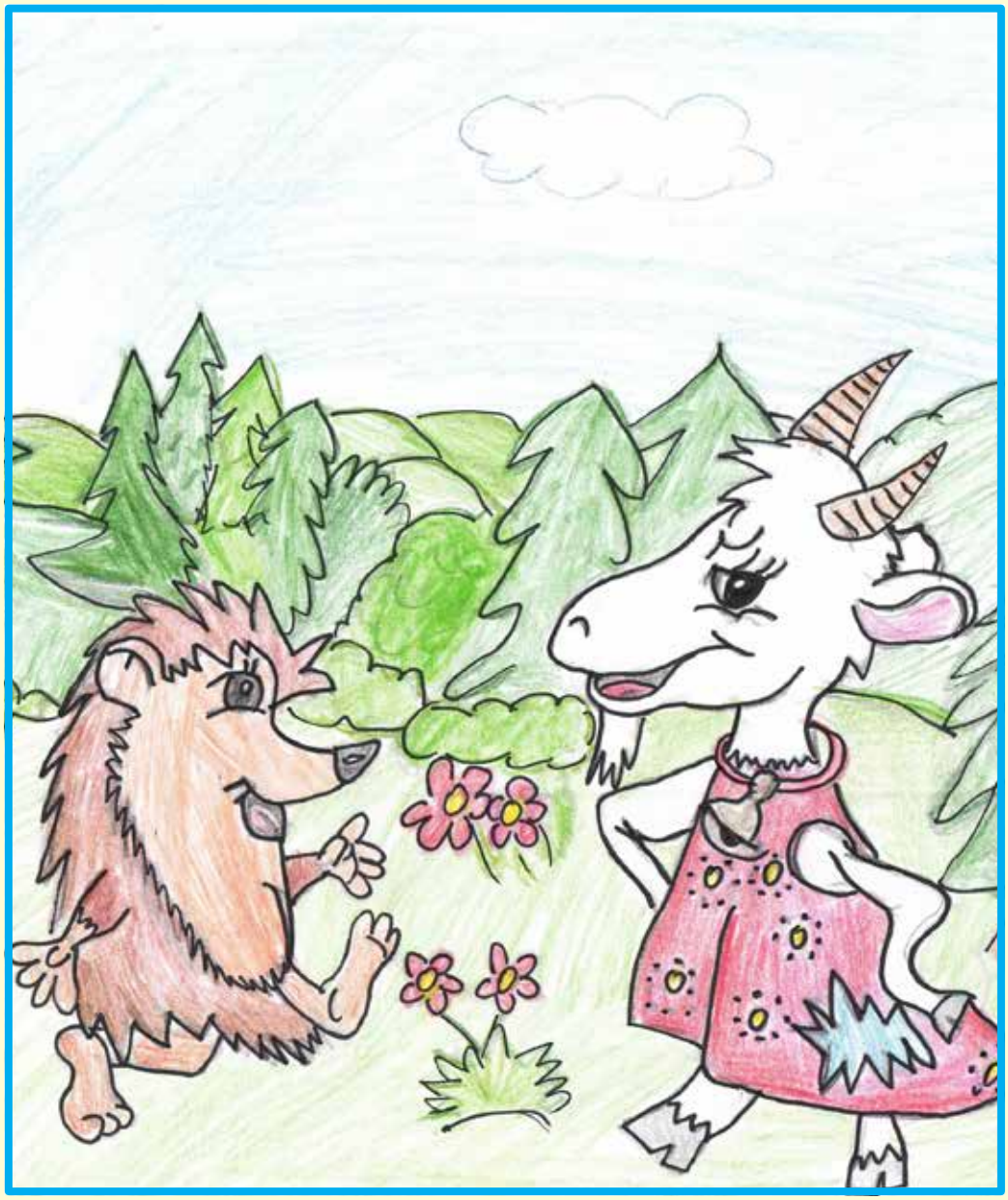

Obec Lipová

Milý prváčik, milá prváčka!

Kniha, ktorú otváraš, je plná rozprávok pre teba. Aj ja som na lipovskej škole prežila jednu krásnu rozprávku a dodnes nosím v srdci spomienky na toto miesto a ľudí, ktorí sprevádzali moje prvé kroky za poznaním. Prajem ti, aby aj tvoj príbeh na tejto škole bol pútavý a zábavný. Nech sa lipovská škola stane tvojím druhým domovom a nech ti poskytne studnicu vedomostí, ale aj more lásky a porozumenia.

Mgr. Tatiana Ölvecká, starostka obce Lipová

Naši prváčikovia

Tomáš Borovica

Tadeáš Kriško

Stella Sušinková

Roland Gilan

Matej Kulhavý

Lukáš Žvach

Lea Nagyová

Ján Pavol Novák

Eliška Vaculová

Dominika Sládeková

Daniel Barai Mikulec

Ako sliepočka Rabona prekabátila zlú líšku

(kubánska rozprávka)

Sliepočka Rabona bývala vo svojom domčeku na úpätí vysokého vrchu. Na druhej strane tohto velikánskeho vrchu žila zlá líška a tá si o sebe myslela, že je najmúdrejšia a najšikovnejšia na celom svete. Bývala so svojou starou matkou v tmavom a hlbokom dúpäti, ktoré si vyhrabala v skalách medzi spletitými koreňmi stromov. Ráno čo ráno sa líška prebúdzala s tými istými slovami: „Taká sliepočka ako Rabona musí byť veľmi chutná." Celý deň potom premýšľala, ako by úbohú sliepočku dolapila. A v noci, keď spala zakutraná vo svojom brlohu, sa jej často snívalo, že si pochutnáva na slepačom mäsku. Jedného dňa sa napokon rozhodla. Zavčasu vstala, vzala si veľké vrece a povedala matke: „Idem na lov a dnes istotne prinesiem sliepočku Rabonu. Postav na oheň hrniec vody, večer si urobíme parádnu hostinu. A vydala sa na cestu. Šla a šla, obišla celý vrch, až prišla k bielemu domčeku, v ktorom bývala Rabona. Sliepočka však nebola doma. Vybrala sa do lesa na drevo a domček ostal prázdny. Líška skočila cez okno dovnútra, chvíľu sa obzerala a dumala, kde sa skryť. Napokon vliezla pod posteľ, ale nevošla sa tam celá, trčal jej dlhý čierny ňufák. Nuž vyskočila a hop! Už bola pod stolom. Ale chyba! Tam sa jej zase nevpratal mohutný chlpatý chvost. Napokon ostala stáť za dverami. Sliepočka prišla domov, veselo si pospevovala. Keď však otvorila dvere, zmeravela. Za dverami, v jej vlastnom domčeku, stojí líška a cerí na ňu zuby. Och, či sa sliepočka zľakla! Chytro sa však spamätala, zhodila drevo, čo mala priviazané na chrbte, a veľkým skokom sa vyhupla na jeden z trámov pod povalou. Sedela tam, ani nemukla. „Hybaj dolu! Ale hneď!" rozkričala sa na ňu líška. „Nepôjdem, pokým neodídeš," vyľakane zapípala sliepočka. „Keď nepôjdeš, tak nepôjdeš! Veď počkaj, ja ti ukážem," výhražne zavrčala líška. A začala sa krútiť dokola, čoraz rýchlejšie a rýchlejšie, až bola celkom ako vĺčok, s ktorým sa na jar deti hrajú na priedomí. Jej chvost sa krútil ako veterný mlyn:

Líška, líštička
dokola sa krúti.
Chvostík, chvostíček
pesničku si nôti.
Čierny ňufáčik,
biele zúbky.
Tančiace labky,
ryšavé chĺpky.
Chvostík, chvostíček
dlhý a huňatý.
So svojou pesničkou
stúpa jej na päty.

Úbohá Rabona! Ako hľadela na vrtiacu sa líšku a počúvala pieseň jej chvostíka, zakrútila sa jej hlava a úplne omámená cupla na dlážku ako zrelý pomaranč. Líška iba na to čakala. Schmatla sliepočku za krídla a šup s ňou do vreca. O chvíľu už spokojne uháňala s korisťou na chrbte k domovu. Sliepočka sedela vo vreci a plakala od strachu. Nečudo, dobre vedela, že ju nič dobré nečaká. Zrazu však stíchla. Spomenula si, že v kapsičke, ktorú ustavične nosila so sebou, má malé nožničky. Chytro ich vytiahla a vystrihla na vreci malú dierku. Cez ňu sa pretiahla von, na slobodu. Aby líška nič nezbadala, vopchala jej do vreca kameň. Potom sa obrátila, a ako jej krátke nôžky stačili, bežala domov. Líška sa ďalej hnala svojou cestou. Keď sa blížila k brlohu, videla, že matka ju už netrpezlivo čaká pri vchode. „Hrniec je pripravený?“ kričala na ňu už z diaľky. „Je, je,“ spokojne bručala stará. „Stojí na ohni a voda už dávno vrie.“ „Tak chytro odkry pokrievku,“ nedočkavo volala líška, a len čo to stará urobila, priskočila k hrncu a vysypala vrece. Kameň vletel do horúcej vody a bác! Voda vyšpľachla a pokropila obidve zlé líšky, ktoré sa nakláňali nad hrniec. Tie potom dlho polihúvali a liečili si popáleniny. A od tých čias už nikdy nepomysleli na to, že by hádam mohli uloviť sliepočku Rabonu.

Obec Michal nad Žitavou

Milí prváčikovia,

konečne nastal čas, keď po rokoch strávených v materskej škole nastupujete do prvého ročníka základnej školy. Práve škola je miestom, kde sa budete učiť rozvíjať svoje talenty, objavovať nové záujmy a budovať nové priateľstvá. Je to miesto, kde vám učitelia budú venovať veľkú pozornosť a podporovať vás na vašej ceste za vzdelávaním. Tu v našej obci sme na našich prváčikov veľmi hrdí, pretože vieme, že každý z vás má v sebe skryté schopnosti a talenty, ktoré môžete priniesť do sveta. Verím, že aj vaša nová pani učiteľka vás bude inšpirovať a povzbudzovať, aby ste dosahovali svoje ciele a išli si pevne za svojimi snami. Aj preto sa budeme vždy snažiť o to, aby ste mali v škole vytvorené príjemné a bezpečné prostredie, kde sa budete cítiť ako súčasť jednej veľkej rodiny. A tak, ako teraz držíte v rukách túto rozprávkovú knižku, ktorá vám otvára nádherný svet rozprávky, svet fantázie, prajem vám, nech aj vaša cesta za vzdelávaním sa stane najkrajšou rozprávkou vašich životov. Prajem vám veľa šťastia a teším sa na všetky vaše úspechy!

Juraj Supek, starosta obce Michal nad Žitavou

Naši prváčikovia

Sofia Machatová

Nikolas Raček

Natália Bujdáková

Mathias Čásar

Klaudia Ňurcíková

Pyšný páv

(indická rozprávka)

Stalo sa to pred mnohými tisícročiami. V tom čase ešte páv nemal na svojich lesklých perách pávie oká, hoci bol už vtedy prekrásnym vtákom. Jedného dňa, keď si vznešene a pyšne vykračoval medzi ostatnými zvieratami, žiariace slnečné lúče rozjasnili jeho do polkruhu rozostretý chvost. A lesk, ktorý vychádzal z modrej a purpurovej farby peria, bol taký očarujúci, že dcéra boha Slnka zahorela láskou k pávovi a zaželala si vydať sa zaň. Boh Slnka nebol veľmi potešený voľbou svojej dcéry a pokúšal sa jej túžbu po pávovi vyhovoriť. To sa mu však nepodarilo. „Dobre teda," povedal napokon, „nech je po tvojej vôli." A tak poslal na svet záprah siedmich bielych slonov, sprevádzaný veľkou družinou a mnohými vzácnymi darmi. Zlatý koč boha Slnka šíril tak jas, že pávovi a jeho zvieracím druhom sa iskrilo v očiach a chvíľu trvalo, kým si naň zvykli. Poslovia boha Slnka sa poklonili pred pávom a položili k jeho nohám dary. Potom mu odovzdali posolstvo svojho pána: „Pozdravujeme ťa, ó, Neporovnateľný, v mene nášho pána, boha Slnka, ktorý nás poslal k tebe, aby sme ti odovzdali tieto dary. Oznamuje ti, že na želanie svojej dcéry sa máš stať jeho zaťom." Páv sa víťazoslávne poobzeral dookola na svojich ostatných druhov a z hrdosti nad tým, že jemu jedinému spomedzi všetkých obyvateľov zeme sa dostala taká česť, rozprestrel svoj prekrásny pestrý chvost do polkruhu. Pytačom povedal, že si ponuku boha Slnka musí premyslieť a poprosil ich, aby počkali, kým sa rozhodne. Kým rozmýšľal, hrdo si vykračoval sem i tam a chválil sa, že mu preukázali takú veľkú poctu. Na siedmy deň, keď už poslovia začali byť netrpezliví, konečne privolil, že ich bude nasledovať do paláca boha Slnka. Na rozlúčku páv ešte raz rozprestrel svoj prekrásny chvost a

prv než vstúpil do zlatého koča, naposledy sa popýšil perím, čo žiarilo všetkými farbami. Pred zlatou bránou paláca ho čakali nosidlá, bohato vykladané diamantmi, s ôsmimi nosičmi. Aj celý palác boha Slnka bol na počesť nastávajúceho zaťa bohato vyzdobený. Páv sedel hrdo a pyšne v nosidlách a nehľadel ani napravo, ani naľavo, akoby bol zvyknutý na to, že ho vítajú kvetmi a girlandami. Na svojich hostiteľov pozeral zvysoka a na ich dôkazy priateľstva neodpovedal ani slovkom vďaky, dokonca kládol stále nové a nové požiadavky. Rodina boha Slnka robila všetko, aby náročného hosťa uspokojila. Podávali mu tie najlepšie jedlá a nápoje, zahŕňali ho stále novými a novými prekrásnymi darmi. Páv sa však správal ešte pyšnejšie a bezohľadnejšie. Po určitom čase poslal boh Slnka k nemu svoju dcéru, aby mu tiež poslúžila. Snažila sa splniť, čo mu videla na očiach, no namiesto vďaky sa jej ušlo len pohŕdanie, páv pre ňu nemal ani jedinké priateľské slovo. Dcéra boha Slnka často plakávala, ale pretože páva napriek všetkému ľúbila, nikomu sa neposťažovala, ako nepekne sa k nej správa. Pýtala sa na jeho priania, prinášala mu z otcovho paláca tie najkrajšie šaty a varila mu najvyberanejšie jedlá. Cez poludňajšie horúčavy stála pri jeho nosidlách a ovievala ho. A večer, keď sa uložil na diván, tancovala mu so svojimi družkami, ako najkrajšie vedela. No páv ani raz nepomyslel na to, že by sa jej mal za služby poďakovať, ba naopak, zaobchádzal s ňou ako so svojou otrokyňou. Láska princeznej však bola taká veľká, že všetky tieto príkoria znášala mlčky. Ale boh Slnka pozoroval správanie svojho nastávajúceho zaťa s rastúcim hnevom. Nakoniec sa tak nazlostil, že sa rozhodol uštedriť pávovi príučku, na ktorú by do smrti nezabudol. Zavolal si svojich priateľov a radil sa s nimi, ako by nafúkaného páva potrestali. Jeden radil to, druhý ono, i navrhli mu, aby páva zo svojho paláca vyhnal. Boh Slnka poslal k pávovi posla s odkazom, že sa s

ním chce rozprávať. Ale páv, ktorý práve vylihoval na diváne, neposlúchol a bohovi Slnka odkázal, že je veľmi unavený a príde k nemu až večer. Vtom sa boh Slnka prenáramne rozhneval a prikázal svojim sluhom, aby ho priviedli pred jeho zlatý trón. „Ty úbohý nafúkaný vták!“ skríkol naňho. „Už dosť dlho som trpel tvoje nepekné správanie. Všetci moji ľudia sú k tebe vľúdni a láskaví, dokonca aj svoju milovanú dcéru som poslal, aby ti slúžila. Ale ty s nimi zaobchádzaš ako s otrokmi! Už ťa tu viac nechcem vidieť! Odíď, ty bláznivý namyslený vták, a neopováž sa ešte niekedy vojsť do môjho paláca!“ Sluhovia boha Slnka schmatli prestrašeného vtáka, vyvliekli ho pred palác a vyhnali späť na zem. Boh Slnka s celou svojou rodinou sa smiali, až im slzy tiekli, a tešili sa, že nafúkaný páv je konečne preč. „Vari si ten hlúpy vták naozaj myslel, že dostane princeznú za ženu?!“ pýtali sa. „Teraz dostal takú odmenu, akú si zaslúžil.“ Len dcéra boha Slnka, ktorá nevedela na svojho snúbenca zabudnúť, sedela v komnate a prelievala horké slzy. Dni a noci presedela sama a plakala. Slzy jej tiekli dolu lícami, kvapkali ako diamanty na zem a padali pávovi na perie. A každá slza zanechala na ňom zlaté oko s čiernym prstencom. Takto vznikli za dávnych čias pávie oká.

Obec Mojzesovo

Milí naši prváčikovia!

V živote to už tak býva, niečo sa končí a nové sa začína. Na materskú školu si odnášate mnoho krásnych spomienok a vykračujete vpred po svojej ceste vzdelávaním. Plní zvedavosti zasadnete do školských lavíc očakávajúc nové zážitky, priateľstvá a dobrodružstvá, ktoré isto na tejto ceste nájdete. S radosťou objavujte nové a nepoznané. Vedomosti, ktoré získate, vám už nikto nevezme. Prajem vám, aby sa pre vás škola stala druhým domovom plným radosti a bezpečia. Počas vášho 9-ročného štúdia na našej základnej škole vás čaká mnoho prekážok, ktoré spolu so svojimi spolužiakmi a za pomoci vašich učiteľov určite prekonáte. Prajem vám, aby táto cesta bola plná úspechov a nezabudnuteľných chvíľ, na ktoré budete s úsmevom spomínať.

Ing. Slavomír Hačko, starosta obce Mojzesovo

Kde bolo, tam bolo, bola krajina plná zázrakov. A v nej na brehu rieky Nitra stála Základná škola Mojzesovo – Černík. Jedného dňa, 4. septembra roku 2023, sa tu stretli jej budúci prváci. Boli zvedaví, plní očakávaní, ale aj obáv z nového začiatku. Ale v ten deň, keď prekročili bránu školy, zaznel milý hlas. „Moji malí dobrodruhovia," oslovila ich nová triedna pani učiteľka. „Viem, že ste sem prišli s neistotou v očiach, no nemusíte sa obávať. Dnes sa pre vás začína niečo výnimočné." Prváci sa na seba pozreli so zvedavosťou a počúvali slová pani učiteľky: „V tejto škole sa neučí len z kníh. Naučíme sa spolu objavovať svet okolo seba, nájsť si skvelých kamarátov, byť odvážni a pomáhať si. Všetci učitelia, ktorí vás budú sprevádzať na vašej ceste, majú ten istý cieľ – pomôcť vám rásť a rozvíjať sa." V tom okamihu sa objavil pán riaditeľ a s úsmevom povedal: „Milí prváci, vitajte v našej škole! Spoločne s našimi skvelými učiteľmi sa naučíte čítať, písať, počítať a oveľa viac. Budú k vám ľudskí a vo svojej práci trpezliví. Verím, že vaše prvé úspechy v škole vyvolajú úsmev a radosť na tvárach vašich rodičov. V tejto škole sú dvere otvorené pre vaše nápady, tvorivosť a nadanie."

Prváci počúvali milé slová s pocitom radosti a nádeje. Boli presvedčení, že ich cesta na Základnej škole Mojzesovo – Černík bude naplnená zázrakmi a vydali sa spoločne na cestu vzdelávania a poznania. Malí dobrodruhovia, začína sa vaša rozprávková cesta v našej základnej škole!

PaedDr. Stanislav Petráš, riaditeľ školy

Naši prváčikovia

Tobias Vašek

Salina Polomská

Nina Opátová

Nela Ďurišová

Matúš Turza

Matej Hlavačka

Lujza Malíková

Kristián Pálinkás

Karin Teplanová

Jakub Žiga

Dorota Vašeková

Christián Dubaj

Alex Vašek

Adam Srna

Adam Kuťka

Ťava a somár

(tadžická rozprávka)

Raz sa stalo, že ťava a somár zaostali za karavánou. Dlho sa túlali, až nakoniec našli peknú lúku a začali sa na nej pásť. „Hej, ťava, buďme priatelia," navrhol somár. „Pomôžeme jeden druhému zhodiť náklad a budeme sa voľne pásť." Ťava súhlasila. Takto nádherne si žili dlhý čas. Somár pribral, až sa leskol od tučnoty a vždy mal dobrú náladu. Raz sa váľal po zemi, inokedy behal po lúke. „Och, ťavička!" zakričal raz somár. „Od radosti som ako opitý a strašne sa mi chce spievať." „Čo to trepeš!" zľakla sa ťava. „Neopováž sa vydať zo seba ani hlások! Ticho si šklb trávu, lebo privoláš na nás nešťastie. Neďaleko odtiaľto vedie cesta. Ak sprievodcovia karavány začujú tvoj krik, prídu sem, chytia nás a zasa budeme musieť nosiť náklad." „Ach, drahá priateľka!" odpovedal somár. „Už som stratil všetku trpezlivosť, moje srdce nevydrží, ak si nezaspievam." Somár nepočúvol svoju priateľku, zaklonil hlavu a zareval z celej sily, až sa všetko dookola zatriaslo. Krik začuli sprievodcovia karavány, ktorých cesta viedla neďaleko tej lúky. „Odkiaľ sa tu vzal somár?" začudovali sa. „Veď tu niet nijakého obydlia." Poslali ta pozrieť pohoniča. Netrvalo dlho, pohonič našiel somára s ťavou a zahnal ich ku karaváne. Sprievodcovia preložili náklad zo svojich unavených tiav na chrbty dvoch priateľov a pobrali sa ďalej. „Či som ti nevravela, že privoláš nešťastie?! Ale ty si nepočúvol," vyčítala ťava somárovi, keď musela kráčať s ťažkým bremenom. Somár mlčal ako ryba

a aj on sa ledva vliekol. Odrazu spadol na zem ani podťatý a začal sa váľať po ceste, kým nestriasol zo svojho chrbta náklad. Sprievodcovia karavány ho aj bili, aj za uši ťahali, ale somár sa robil, že je chorý, a nevstal. „Ten nešťastný somár asi ochorel," povedali si sprievodcovia. „Nebudeme sa preňho zdržiavať." Ale bolo im ľúto nechať na ceste takého pekného somára, preto ho jednako vzali so sebou. Vyložili ho ťave na chrbát, k nákladu. Somár ležal na ťavinom chrbte a spokojne sa usmieval. Tu vyšla karavána na uzučký horský chodníček. Dole sa černela hlboká priepasť. Ťava zdvihla hlavu a vraví somárovi: „Hej, somár! Som ako opitá. Strašne sa mi chce tancovať." „Nerob to, prosím ťa!" začal ju somár prosiť, lebo sa zľakol. „Či sa tu dá teraz tancovať?" „Nie, už to viac nevydržím! Spomenula som si na tvoju veselú pesničku. Jej veselý nápev mi doteraz znie v ušiach. Opíjam sa tvojou piesňou a chce sa mi pri nej tancovať," odpovedala ťava a začala preberať nohami a prehýnať chrbát. Somár spadol z ťavy a zletel do priepasti.

Obec Nesluša

Milí prváci,

do rúk sa vám dostala táto špeciálna knižka, ktorá vám bude pripomínať váš nástup do základnej školy a všetky vzrušujúce momenty, ktoré s tým súvisia. Táto kniha je plná rozprávok, dobrodružstiev a postáv, ktoré sa môžu stať vašimi sprievodcami na vašej ceste vzdelávania. Takéto rozprávky zažijete aj v škole, čaká vás tam množstvo krásnych a živých zážitkov. Spoznáte rôzne predmety, rôzne témy a objavíte svet okolo seba. Každá kapitola vášho života v škole bude novým dobrodružstvom a otváraním nových možností. Aj keď prvé dni môžu byť trochu stresujúce, pamätajte, že sme tu pre vás, aby sme vám pomohli a podporili vás v každom okamihu. Vaše dobrodružstvo začína a my so všetkými učiteľmi sme tu, aby sme vás povzbudili, podporili a prežili ho spolu s vami.

Ing. Andrea Špiriaková, riaditeľka školy v Nesluši

učiteľský zbor ZŠ s MŠ Nesluša

Naši prváčikovia

Alexander

Anetka

Beatka

Bohuš

Chloe

Dávid

Erik

Jakub

Kiara

Klárka

Marcus

Natália

Nikolas

Ninka

Samuel

Sára

Sebastian

Sofia

Terezka

Vaneska

Viktorie

Zázračné kurčiatko

(gruzínska rozprávka)

Bolo, nebolo nič, bolo jedno kurčiatko, hrabalo sa raz v popole, a ako tak hrabalo, hrabalo, naraz našlo zrnko prosa. Kurčiatko zrnko zasialo a vzišiel z neho celý lán prosa. Jedného dňa prišlo na pole panské stádo a všetko proso pošliapalo. Šlo kurčiatko k pánovi na ponosu. Po ceste stretlo líšku a tá sa ho pýta: „Kdeže ideš, kde, kurčiatko?“ „K pánovi idem,“ vraví kurčiatko, „lebo sa mi krivda stala. Hrabalo som v popole a našlo som zrnko prosa. Jedno-jediné zrnko som zasialo, a vzišiel mi celý lán. Ale čože, keď tam prišlo panské stádo a všetko proso mi pošliapalo. Idem teda na ponosu!“ Líška mu povedala: „Nemusíš ty už na ponosu chodiť, lebo ja ťa aj tak zjem!“ Ale kurčiatko nečakalo, otvorilo naširoko zobák a milú líšku zhltlo. Ide kurčiatko ďalej. Ide, ide a stretne vlka. Vlk sa mu takto prihovorí: „Kdeže ideš, kde, kurčiatko?“ Kurčiatko mu odvetí: „K pánovi idem, lebo sa mi krivda stala. Hrabalo som v popole a našlo som zrnko prosa. Jedno-jediné zrnko som zasialo, a vzišiel mi celý lán. Ale čože, keď tam prišlo panské stádo a všetko proso mi pošliapalo. Idem teda na ponosu.“ A vlk dostal náramnú chuť na kurčiatko, ale ono bolo šikovnejšie. Roztvorilo naširoko zobák a aj vlka prehltlo. Ide kurčiatko, ide a stretne medveďa. Medveď sa ho pýta: „Kdeže ideš, kde, kurčiatko?“ „K pánovi idem, lebo sa mi krivda stala. Hrabalo som v

popole a našlo som zrnko prosa. Jedno-jediné zrnko som zasialo, a vzišiel mi celý lán. Ale čože, keď tam prišlo panské stádo a všetko proso mi pošliapalo. Idem teda na ponosu," žalovalo sa kurčiatko. A medveď mu na to vraví: „Mám na teba chuť, a preto ťa zjem!" Ale kurčiatko medveďa predbehlo a vo chvíli ho prehltlo. Putovalo kurčiatko ďalej, až prišlo na breh mora. Zastavilo sa a prosilo: „Prepusť ma, more, na druhú stranu!" „Čo ti to len na um prišlo? Vari mám pre teba vyschnúť, či čo!" odvetilo more. Vtedy kurčiatko roztvorilo zobák dokorán a vypilo vodu až do samého dna. Až potom prišlo kurčiatko do pánovho dvora a rozkázalo sluhom, aby ho ohlásili pánovi. Keď pán počul, že sa pred neho žiada akési kurča, prikázal, aby ho zahnali do kurína. Len čo zatvorili sluhovia na kuríne dvierka, kurčiatko vypustilo líšku a tá podrhla všetky sliepky do jednej a ušla. Sluhovia rozpovedali pánovi, čo sa stalo, a ten dal príkaz, aby zatvorili kurčiatko do ovčinca. Kurčiatko v ovčinci vypustilo vlka a ten pohrdúsil všetky ovce do jednej. Potom zatvorili kurčiatko do cárku medzi husi, ale tam sa o ne medveď dobre postaral. Roztrhal ich do jednej. Vtedy pán rozkázal, aby rozložili oheň a hodili doň kurčiatko. Ale len čo sa oheň rozhorel, kurčiatko vypustilo všetku vodu a oheň zahasilo. Takto sa kurčiatko nielen zachránilo, ale vytopilo aj celé pánovo gazdovstvo.

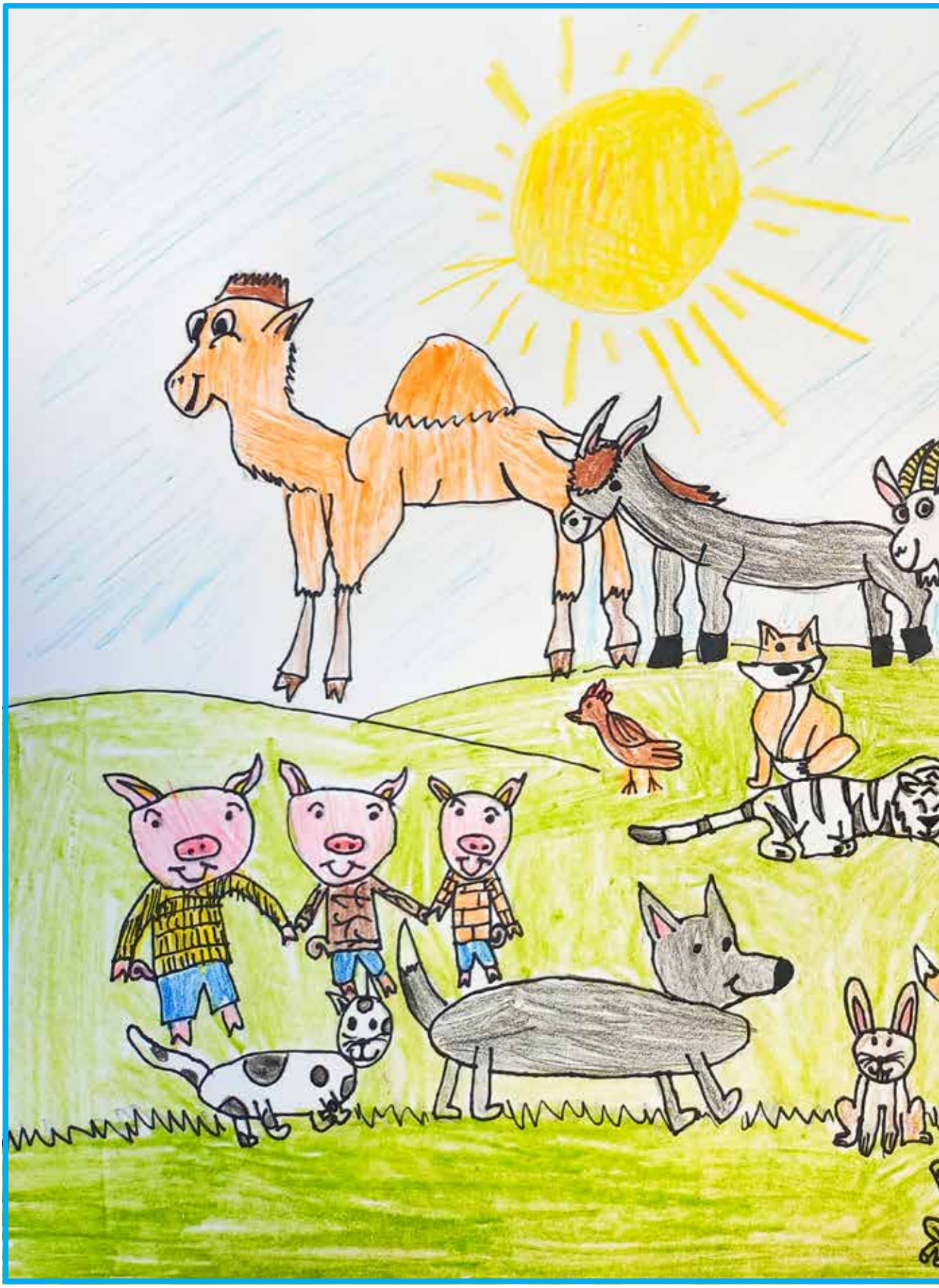

Obec Povina

Milí prváčikovia,

začala pre vás nová etapa života. Hračky z materskej školy ste vymenili za knihy a štúdium. Čaká vás veľmi pekné obdobie plné nových znalostí, zážitkov a spoločných výletov. Na ceste za vzdelaním v školských laviciach vám želáme veľa síl, odhodlania a úspechov. Budeme pri vás stáť v radostných, ale i v ťažkých chvíľach, spoločne to určite zvládneme.

S pozdravom Obec Povina a starostka obce
PhDr. Alena Dudeková

Milí naši kamaráti – prváci!

Nastal čas prezradiť vám, že 4. 9. 2023 začínate dlhú cestu, na ktorej si často zaspievate od radosti, ale možno budú i ťažšie chvíle. Ale sme tu aj my, radi vám pomôžeme. V škole sa naučíte čítať, písať, počítať a rozumieť množstvu vecí, ktoré vám dospelí nehovorili, lebo ste boli ešte malí. Pomaly sa popasujete s písmenkami a číslicami, prečítate prvé slová a potom celú knihu, spočítate peniaze. Ruka sa pri písaní prestane triasť, napíšete krásne písmenká a všetci budú obdivovať vaše obrázky. A koľko kamarátov tu nájdete!

Naša škola vás túžobne očakávala a s láskou otvárala náruč – svoju školskú bránu, kde na vás čaká milá pani učiteľka Mgr. Janka Sidorová.

Želám vám, aby sa vaše túžby splnili, aby ste sa v škole cítili dobre, aby ste okrem vedomostí zažili i kopec radosti z objavovania, ale i spokojnosti z dobrej práce. Želám vám veľa úspechov a veľa skvelých kamarátov.

Vaša riaditeľka Základnej školy s materskou školou v Povine
Mgr. Jana Ozaniaková

Naši prváčikovia

Adamko Králik

Anetka Rakovanová

Emka Gabajová

Jurko Šutý

Matejko Králik

Matúško Sloviak

Miško Matúš

Sofinka Purašíková

Terezka Tomašcová

O hlúpom vlkovi a múdrom zajacovi

(arménska rozprávka)

Raz v zime postretol vyhladnutý vlk zajaca a hneď naňho zavyl: „Stoj! Hlad ma trápi a idem ťa zjesť!“ Ale zajac sa nedal a hovorí: „Ach, vĺčik, zo mňa by si veru veľa nemal, veď som tiež iba samá kosť a koža. Nechaj ma nažive a ja ti na budúcu jeseň privediem všetky svoje mláďatá, to bude lepšia pečienka. Ak si hladný, bež do dediny, bola tam svadba, všetci sú na hostine, nuž ľahko si odnesieš tučnú ovečku!“ „Dobre, bež si,“ povedal vlk. „Ale nezabudni, na budúcu jeseň mi sem privedieš všetky svoje mladé!“ A tak sa rozišli každý po svojom, vlk do dediny, zajac do brlôžka. Prešla zima, prešla jar, prešlo leto a prišla jeseň. Jedného dňa stretne vlk zajaca a hneď zďaleka naňho volá: „Hej, ty, na budúcu nedeľu mi privedieš tie sľúbené mladé! Už dávno som neokúsil zajačinu, rozumieš?“ „Rozumiem, rozumiem,“ odpovedal zajac, „na budúcu nedeľu ich privediem, len sa neboj.“ A veselo odskackal. Na budúcu nedeľu sa zajac vybral so svojimi šiestimi ušiačikmi skoro ráno na cestu. Keď bežali okolo kukuričniska, nakázal starý zajac mladým, aby si každý odlomil kukuričný klas. „A teraz si ten klas vopcháte do papuľky tak, aby kúsok z neho trčal, a schováte sa. Vyjdete, iba keď vás zavolám, ale pomaly, počujete! A nič sa nebojte.“ Ušiačiky spravili, ako im starý nakázal, a schovali sa s klasmi v papuľkách do krovia. Starý zajac bežal k vlkovi. Vlk už čakal, a keď videl, že zajac beží sám, osopil sa naňho: „Kdeže máš mladé, há? Chceš ma vari za nos vodiť?“ „Nie, nie, vĺčik,“ chlácholil ho zajac, „maj len chvíľku strpenia, hneď tu budú. Sú to hrozní lapaji. Od tých čias, čo zožrali toho leva, nedá sa s nimi vydržať. Aby som ti pravdu povedal, som rád, že sa

ich strasiem. Hej, chlapci, kdeže ste?“ Ako zajac zavolal, zajačiky vystrčili hlavy z húštiny a pomaly cupkali k vlkovi. Vlk sa na ne díva a zrazu hovorí: „Počuj, zajac, čo to majú tí tvoji mladí v papuliach?“ „Ale nič, vĺčik,“ odpovedal zajac. „Veď som ti už pred chvíľkou povedal, že sa s nimi nedá vydržať, odkedy zjedli toho leva. Dostali z neho toľkú silu, že pohlcú, na čo prídu. Práve cestou sem zožrali šesť vlkov a teraz sa hrajú s ich chvostami. Keď to vlk počul, ďalej nečakal. Stiahol chvost medzi nohy, aby oň azda neprišiel, a zmizol v hore. A starý zajac so svojimi šiestimi mladými sa vrátil domov a spokojne prežili nielen jeseň, ale i dlhú zimu.

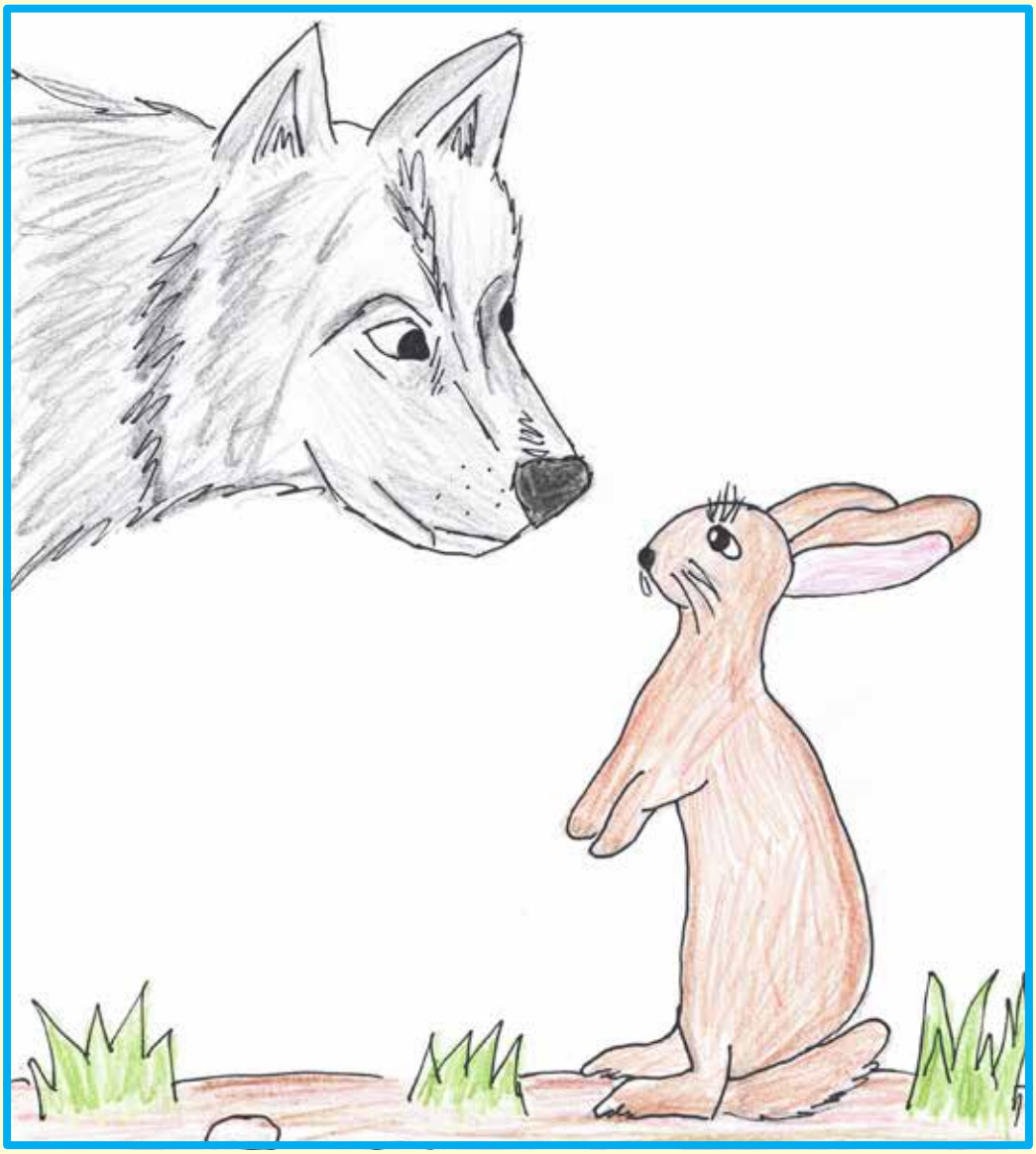

Obec Rudina

Milí prváci!

Začína sa pre vás nová etapa života. Otvorili sa brány našej školy a vy ste sa stali novými žiakmi, ozajstnými prvákmi! Nastal čas, kedy ste vymenili hračky za učebnice a pribudli vám nové povinnosti. V škole sa naučíte čítať, písať, počítať a rozumieť množstvu vecí. Pomaly sa popasujete s písmenkami a číslicami, prečítate prvé slová a potom celú knihu. Želám vám, aby sa vaše túžby splnili, v škole ste sa cítili dobre a okrem vedomostí zažili i kopec radosti z objavovania, ale i spokojnosti z dobrej práce. Táto rozprávková kniha vás privedie do sveta fantázie a po rokoch bude spomienkou na vaše prvé dni v školských laviciach.

PhDr. Marián Hutyra, starosta obce Rudina

Milí naši prváci!

Teší ma, že ste už aj vy súčasťou našej malebnej školy – ZŠ Rudina. Čakajú vás písmenká, z ktorých sa naučíte skladať slová, vety a tie postupne aj pekne písať. Čakajú vás čísla, z ktorých zložíte prvé príklady. Želám si, aby ste všetci pocítili úspechy svojho snaženia, aby ste mali úsmev na tvári pri vytváraní veľkých, ale aj celkom malých vecí, aby ste zažili pocit hrdosti, že dokážete splniť všetky úlohy úplne sami. Nebude to ľahké obdobie, ale sľubujem, že vám budeme na pomoci, najmä vaše prvé pani učiteľky, ktoré v škole budú vašimi druhými mamami. Máte pred sebou úžasných deväť rokov a ja si úprimne prajem, aby ste zužitkovali všetko, čo vás pani učiteľky v materskej škole naučili a aby sa vám otvorili nové obzory a možnosti, ktoré vzdelanie prináša.

Mgr. Silvia Ďurcová, riaditeľka ZŠ Rudina

Naši prváčikovia

Sofia Šimáková

Ema Baňáková

Jaroslav Gáborík

Michal Majoroš

Nela Švaňová

Veronika Detková

Štefan Lisko

Karolína Križovičová

Michal Chaban

Matej Širanec

Paulína Maračková

Ellie Oravcová

Kristína Šotkovská

Timotej Trúchly

Andrej Dupkala

Alex Palkov

Hugo Krško

Matúš Oravec

Diana Lisková

Matúš Ďurec

Agáta Dzubinová

Tomáš Babiš

Kristián Čížik

Peter Sliž

Sára Subiaková

Ako líška a rak spolu gazdovali

(rozprávka z Moravy a Sliezska)

Dohovorili sa raz líška s rakom, že budú spolu gazdovať. Kúpili si kúsok poľa a líška povedala: „Choď, rak, a pole pekne poor! Ja potom prídem za tebou a zasejem obilie. Rak ju poslúchol, celé pole zoral a vrátil sa domov: „Môžeš siať, pole je už poorané," povedal líške. „Ach, to je zle," zabedákala líška. „Ešte nemôžem, lebo mám na sporáku zápražku... Vieš čo, bratku? Slnko hreje, vietor veje, zem by mohla zaschnúť tak, že by sme ju ani obrobiť nemohli. Poponáhľaj sa na pole a zasej! Keď obilie dozreje, ja ho požnem." Rak išiel a obilie zasial. Po istom čase sa išli pozrieť, či ešte nedozrelo. A veru – bol už najvyšší čas, aby ho zožali, a tak sa hneď aj rozhodli: „Pustíme sa do toho obaja, aby zrno nevyšlo nazmar." No na druhý deň líška povedala: „Bež dopredu, kamarát rak, a daj sa do roboty. Ja ešte trochu poupratujem a potom prídem za tebou." Rak kosí, obzerá sa na cestu, či už líška ide, ale tej nikde, hoci slnko už vystúpilo poriadne vysoko. Zazrel ju až potom, keď všetko obilie sám požal, sám poviazal do snopov a snopy postavil do krížov. Keď prišla k nemu, povedala: „Ja sa ženiem na pole, sotva dych lapám, a ty máš všetko hotové. Tak to už pekne pozvážaj do stodoly, veď je to robota pre chlapa, a nie pre mňa." Čo si mal chudák rak počať? Pozvážal obilie pod strechu a líške povedal: „Teraz ho musíme vymlátiť skôr, ako sa doň pustia myši." „Moja reč, bratku. Ale so mnou je to horšie. Keď som

drhla dlážku, zadrela som si do labky triesku. Tak ukrutne ma bolí, že ňou nemôžem ani pohnúť.“ Rak vymlátil všetko obilie sám. Keď skončil, šiel za líškou, aby mu pomohla aspoň vyfúkať plevy. Líška sa rozvaľovala na posteli, nuž len ľahostajne prehodila: „Ale choď, braček rak, neunúvaj ma s takýmito maličkosťami. Keď si všetko urobil sám, iste si poradíš aj s týmto!“ Rak jej na to nepovedal nič, pobral sa do stodoly a urobil, čo bolo treba. Na jednu hromadu dával zrno, na druhú plevy. Potom sa opäť pobral za líškou, aby sa podelili o úrodu. Líška sa naňho pozrela: „A vieš, ako sa budeme deliť?“ „Neviem,“ odpovedal rak. „Najlepšie bude, keď to urobíme takto: vyjdeme hore na kopec, rozbehneme sa, a kto pribehne k hromade obilia prvý, tomu bude celá patriť.“ „Keď to vravíš ty, nuž dobre,“ povedal rak. Vyšli na kopec a postavili sa vedľa seba. Líška mala výbornú náladu a vrtela chvostom po zemi, lebo v duchu už videla, že všetko obilie bude patriť jej. Rak sa jej zatiaľ klepetami nebadane chytil chvosta. Líška vykríkla: „Teraz!“ Rozbehla sa z celej sily – a pri hromade obilia bola raz-dva. A hneď sa aj otočila, lebo chcela vidieť, ako sa pechorí rak. Švihla pritom chvostom, rak sa ho pustil a padol rovno na hromadu obilia. Líška vykrikovala: „Rak, ráčik, kdeže si?“ Myslela si, že sa ešte ani nepohol z miesta... Ale vtom sa jej za chrbtom ozvalo: „Tu som, sedím na hromade a čakám ťa už poriadnu chvíľu!“ A tak milej líške cvakli zuby naprázdno a obilie dostal ten, kto usilovne pracoval.

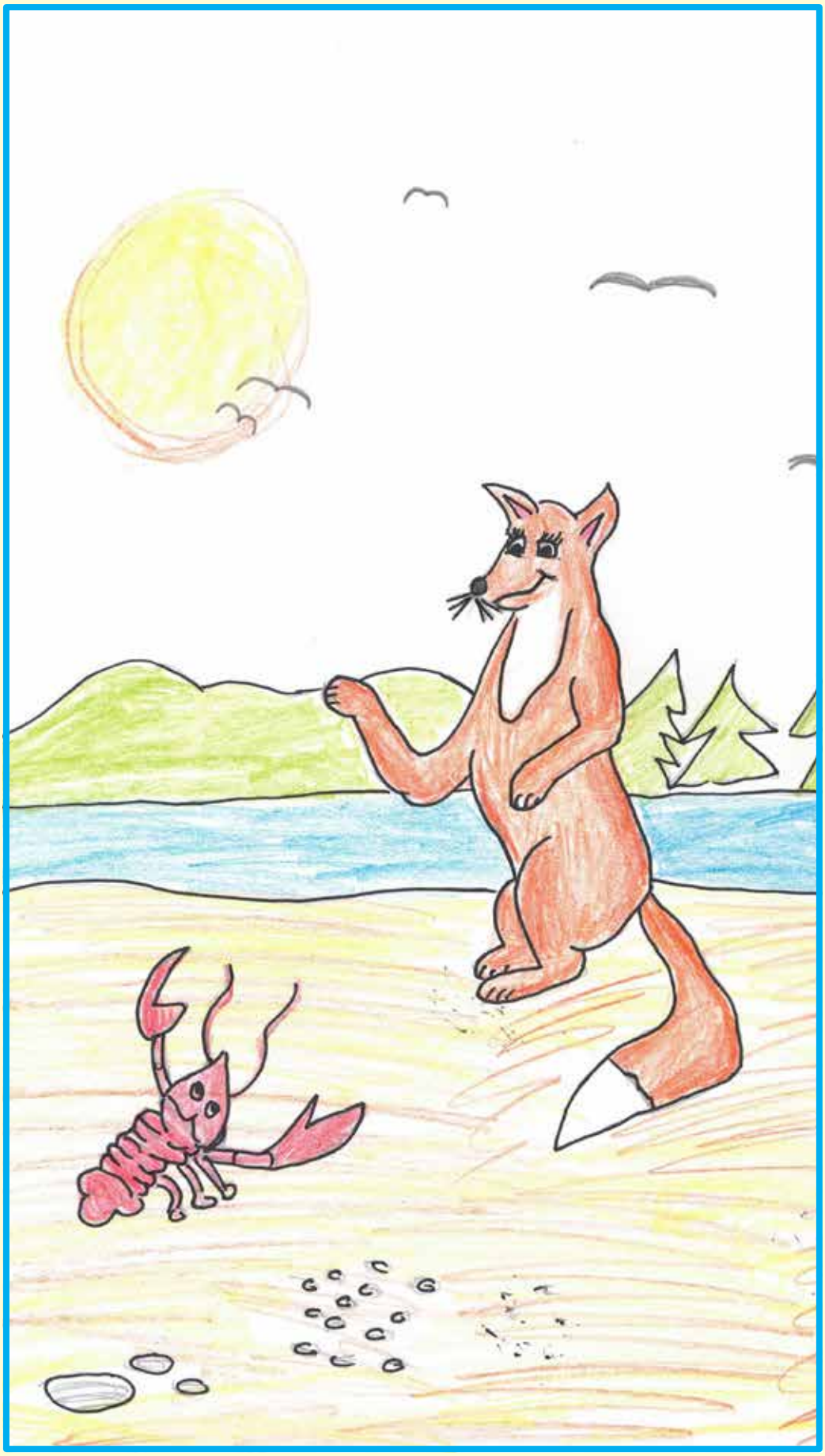

Obec Rudinka

Milá Nelka a Ninka, milý Paťko a Šimonko,

v septembri vám prvýkrát zazvoní školský zvonec. Rozlúčili ste sa so škôlkou, kde vás pani učiteľky Julka a Zuzka pripravili na to, aby ste mohli zasadnúť do školských lavíc. Už vám skončilo obdobie bezstarostných hier, čakajú vás už aj povinnosti. Želám vám, aby ste sa bez problémov prispôsobili každodennému kolobehu školských dní. Spoznáte nové pani učiteľky, ktoré sa na vás tešia, stretnete nových kamarátov. Naučíte sa spájať písmenká do slov a viet, už si budete rozprávky čítať sami, a môžete aj napísať mamičke, tatovi alebo starým rodičom a kamarátom prvý pozdrav k ich sviatku. Na konci školského roka budete vedieť čítať, písať, počítať a získate veľa nových poznatkov. Škola nie je len vzdelávanie, učebné osnovy a plány, škola vám dá základ do života, vedomosti a poznatky, ktoré budete v živote potrebovať, a hlavne kamarátstva na celý život. Želám vám veľa úspechov, aby pre vás bol prvý školský rok plný zaujímavých objavov, nových vedomostí, krúžkov, súťaží, hier, spoločenských a športových podujatí. Nech je škola pre vás hrou a školský rok je úspešný, pestrý a veselý. Aby ste v škole vždy našli človeka, ktorý vás podporí, pomôže a v prípade potreby pohladí aj vašu dušu. Pri našom stretnutí budem rada, ak mi porozprávate vaše školské zážitky, čo ste sa už naučili, akých máte skvelých nových kamarátov a učiteľov. Prajem vám veľa úspechov a krásnych školských zážitkov.

Ing. Slávka Koptáková, starostka obce Rudinka

Rozlúčka s našimi predškolákmi

Naše milé a úžasné deti, opustili ste steny vašej obľúbenej škôlky a začína sa pre vás nové dobrodružstvo a nová cesta s názvom „Škola“. Nech sa nebojíte prekážok na ceste, nech vás nevystrašia písmená a zložité čísla, nech vám vždy všetko vyjde, nech je vždy dostatok času na dobré učenie, zábavu s kamarátmi či čítanie zaujímavých kníh. Chcem vám zaželať, aby ste o sebe nikdy nepochybovali, v žiadnom prípade sa nerozčuľovali, krásne snívali a verili v zázraky, ukázali svoj talent vo všetkom a úspešne získali nové vedomosti o živote.

Keď sa skončí leto a nadíde jeseň,
budeme si spievať septembrovú pieseň.
Nás privíta škôlka známa
a vás zasa školská brána.
Začnú sa vám chvíle žiacke,
možno stretneme sa na prechádzke.
Určite k nám zavítajte, pozdraviť sa s nami,
poviete nám, ako sa vám vo veľkej škole darí.

Mgr. Júlia Kacová, riaditeľka MŠ v Rudinke

Naši prváčikovia

Medvedík a zajac

(čukotská rozprávka)

Rozhodli sa medvede, že sa presťahujú z jahodnísk na hríboviská, a tak aj urobili. Veľké medvede popredku kráčajú a za nimi tie pomenšie: pestúnky a medvieďatá. Dlho išli. Keď natrafili na potok, prebrodili ho, keď na rieku, preplávali ju, keď na kopenec, zrútili ho. Samý ostatný sa vliekol malý medvedík. Bol ustatý, ledva nohami prepletal. Zaskučal tichučko, ale mať ho nepočula. Zaskučal hlasnejšie, no matere sa aj tak nedočkal, lebo mať vpredu kráčala a dopredu pozerala. Pokúsil sa ju medvedík dohoniť, ale nevládal, nôžky ho boleli. A tu navyše zočil zrelé černice. Zastal pri nich a maškrtí. Černice sú chutné a on ich je a je, až kým sa nenasýtil. Potom zdvihol hlavu, pozerá – nikde nikoho! Ani len stopy po nejakých medveďoch. Akiste už boli za vysokých vrchom. Ostal medvedík v tundre sám a strach ho obchádza. Sadol si na zadné nohy a zakričal, ako len vládal. Ktosi sa mu ozval, jaj, no ako len strašne: „Kva-kva! Kva-kva!“ Pustil sa medvedík do behu. Beží, beží v hroznom strachu, a vtom sa potkne o kameň. Do hustého krovia vletel, celé boky si dorantal a potom sa po svahu do potoka skotúľal. Celý sa umáčal a len horko-ťažko sa vydriapal na breh. A už sa aj stmievalo. Medvedík si ľahol medzi kopence a zaspal. Keď ráno otvoril oči, videl, že pri ňom ktosi sedí. Dlhé uši, krátky chvost a navyše jednostaj hýbe nosom. Medvedíkovi prišlo smiešne. „Kto si?“ spytuje sa. „Ja som zajac. A ty si sa sem ako dostal?“ „Veľké medvede odišli a mňa malého tu nechali.“ Uľútilo sa zajacovi medvedíka, pojal ho k sebe do svojej jarangy. Začali bývať vedno. Skamarátili sa, jeden bez druhého nespravili ani krok. Zajac konáriky obhrýza a medvedík černice oberá. Zajac tvrdou labkou oprašuje medvedí kožúšok a medvedík pazúrmi pričesáva zajačiu bundičku. Je im dobre ako nikdy. Raz odbehol zajac k rieke napiť sa vody. Vidí, ako tam na brehu medvedica stojí a labou chytá ryby na plytčine. Zajac už-už chcel vziať nohy na plecia, ale potom

si pomyslel: Čo mi môže spraviť? Ujsť stihnem hocikedy. A zakričal na medvedicu: „Počuj, chlpatica! Čo tu robíš, keď už odtiaľto všetky medvede odišli?“ „Hľadám svojho synčeka. Keď sme došli na hríbovisko, zbadala som, že všetky medvieďatá sú tam, len môj synček chýba. Iste zablúdil medzi kopencami.“ „Ktovie, či to nebude môj kamarát. Poď, ukážem ti ho. Ak je tvoj, dobre, a ak nie je tvoj, ešte lepšie. Aspoň zostane so mnou.“ Ako prichádzali k zajacovej jarange, zbadal medvedík svoju mamku. Zaradoval sa a beží jej oproti. A mamka-medvedica sa raduje ešte väčšmi, synčeka si od veľkej lásky od hlavy až po päty oblizuje. „Aká som len rada, že som ťa našla! Hybaj so mnou.“ Pobral sa medvedík s mamkou. Odišli na kuse, a tu sa on obzrie. Vidí, ako zajac pri svojej jarange na zadných labkách sedí a horko plače. V tej chvíli aj medvedík zafňukal: „Vráťme sa! Ja nechcem ísť preč!“ Medvedica ho prehovára: „Len ty poď, synček. Je tam utešené hríbovisko.“ Priviedla medvedica synčeka do hory a on narieka, nič sa mu nepáči. Mamka mu núka samé chutné veci, a on nič nechce. Hrá sa s ním, a on ustavične plače. „Mne sa tu nepáči. V hore je tma, a v tundre je svetlo. Tu rastú horké hríby, a v tundre rastú sladké čučoriedky. Ja nechcem byť v hore! Vráťme sa do tundry!“ Mamka-medvedica je z toho celá utrápená. „Dobre,“ rečie napokon, „dnes ešte prenocujeme tu a zajtra sa presťahujeme do tundry.“ Ľahli si spať. Medvedík sa z boka na bok prevaľuje, zo sna narieka. Ešte sa len prvá ranná zora zapálila, keď tu ktosi cup-cup labkami po zemi, dup-dup-dup nôžkami okolo medvedej jarangy. Vyskočil medvedík, vykukne – nuž veď je to jeho priateľ zajko ušatý. Začali sa naháňať, poza stromy sa schovávajú, na chytačku sa hrajú. Tu sa už aj medvedica zobudila a zberá sa na cestu. „Kde ideš, mamka?“ spytuje sa medvedík. „Ako to, kde? Predsa do tundry. Veď vari nechceš ostať v hore, nepáči sa ti tu.“ „Ba sa mi páči!“ vraví medvedík. „Veď aké je tu krásne hríbovisko! Nechcem ja stadeto odísť!“ A tak ostali bývať v hore: mamka-medvedica, synček-medvedík a jeho kamarát zajko.

Obec Šintava

Milí naši noví žiaci – milí prváčikovia!

Ako každý september, tak aj tento naša škola víta nových žiakov, a to prvákov, ktorým sa dnes nielenže začína školský rok, im sa začína nové obdobie života, a to obdobie školské. Je to tak, milí prváčikovia, ste už veľkí, ste už školáci. Vitajte v našej školskej rodine! Začínate novú etapu svojho života. Je to pre vás veľká zmena, väčšina z vás je iste plná očakávaní, možno i obáv z nového, nepoznaného. Čakajú vás nové povinnosti a úlohy. Začiatky sú pre každého ťažké, ale nemusíte sa báť. My všetci – vaši rodičia, učitelia a vaši veľkí spolužiaci, sme tu na to, aby sme vám pomohli. Nebojte sa! Už čoskoro zistíte, akí ste šikovní, čo všetko ste sa už naučili. Sľubujem vám, že na konci školského roka budete vedieť všetci čítať, písať, počítať a získate veľa iných poznatkov. Verím, že učitelia budú spokojní, akých máme skvelých prvákov, a vaši rodičia budú na vás právom hrdí. Vaša pani učiteľka sa na vás celé prázdniny veľmi tešila a bude vám oporou. Prajem vám veľa úspechov a radosti z každého dňa, ktorý strávite v našej škole! ***Želám Vám veľa zdravia, múdrosti, kreativity, tvorivých síl, pracovného elánu, aby ste sa po celý školský rok tešili z úspechov a pokrokov, ktoré sa vám podaria dosiahnuť.***

A na záver, pamätajte, že škola nie je len učenie, skúšanie a písomky, dobrá škola je živý organizmus, v ktorom fungujú dobré medziľudské vzťahy, vzájomný rešpekt k svojim právam, ale i uvedomenie si svojich povinností.

Bc. Stanislava Režnáková, starostka obce Šintava

Milí prváci!

Vitajte v našej škole, do ktorej vás zapísali vaši rodičia! Viacerí z vás ste navštevovali aj našu materskú školu, preto prostredie, do ktorého vchádzate, trošku poznáte. Každodenné hranie však teraz vymeníte za školské povinnosti. Nemusíte sa však báť. Čakajú vás milé pani učiteľky, ktoré vám s nimi rady pomôžu. V škole sa naučíte čítať, písať, počítať a rozumieť množstvu vecí, ktoré vám dospelí nehovorili, lebo ste boli ešte malí. Pomaly sa popasujete s písmenkami a číslicami. Prečítate prvé slová a potom celú knihu, spočítate peniaze. Ruka sa pri písaní prestane triasť, napíšete krásne písmenká a všetci budú obdivovať vaše obrázky. A koľko kamarátov tu nájdete! Želám vám, aby sa vaše túžby splnili, aby ste sa v škole cítili dobre, aby ste okrem vedomostí zažili i kopec radosti z objavovania, ale i spokojnosti z dobrej práce. Želáme vám veľa úspechov, dobré a milé pani učiteľky, ale aj veľa skvelých kamarátov. No a na záver už len malé povzbudenie v podobe veršíkov:

Vitaj, vitaj kamarát,
nemusíš sa školy báť.
Je tu dobre, je tu milo,
všetkým sa tu zapáčilo.

Mgr. Zuzana Endelová,
riaditeľka ZŠ s MŠ kráľa Svätopluka Šintava

Naši prváčikovia

Adamko Žaček

Adelka Mičová

Alanko Varlik

Alexko Škrabák

Alžbetka Holbíková

Eliška Horáčková

Grétka Kapošová

Hanka Báťová

Hanka Klokneröva

Jakubko Koniar

Klárka Cibulková

Kristínka Totar

Lukasko Holička

Matúško Svrbický

Miško Izakovič

Nikolasko Václavík

Ninka Koščová

Robko Gyarmati

Samko Mizerík

Sebastianko Bohuš

Tamarka Mečiarová

Tomáško Náhlik

Viki Javorová

Zuzka Hercegová

Dve žaby

(ruská rozprávka)

Boli raz dve žaby. Žili v tej istej priekope a kamarátili sa. Jedna bola odvážna, silná, veselá, a druhá taká nijaká: zbabelá, lenivá, ospanlivá. No aj tak žili spolu. A raz v noci sa vybrali na prechádzku. Idú si ony po lesnej cestičke a vtom zočia dom. A pri dome pivnicu. V tej pivnici čosi krásne vonia: plesňou, mokrotou, machom, hubami. Všetkým tým, čo žaby tak milujú. Vošli ony do pivnice a začnú sa tam hrať, skákať, vyskakovať. Toľko skákali, toľko vyskakovali, až nevdojak spadli do hrnca so smotanou. A začali sa topiť. Lenže umrieť sa im, pravdaže, nechcelo. Hádžu sa ony v tej smotane, trepú sa, plávajú. No hlinený hrniec mal vysoké, hladké steny, a tak sa žabám nepodarilo dostať von. Tá žaba, čo bola lenivá, chvíľu plávala, chvíľa sa trepotala a potom si myslí: Aj tak sa odtiaľto nedostanem, tak čo sa budem zbytočne namáhať. Sama seba trýzniť. Radšej sa utopím hneď. Tak si pomyslela, prestala sa hádzať a utopila sa. Tá druhá rozmýšľala inak: Nie veru, na utopenie je dosť času. To aj samo príde. Ja radšej budem ešte plávať, ešte sa trepotať. Ktohovie, či z toho dačo aj nevyjde. Lenže veru nič z toho nevychodilo. Čo koľ-

ko plávala, ďaleko nedoplávala. Hrniec bol malý, steny klzké, nemohla sa žaba dostať zo smotany... Ale predsa sa nevzdávala, predsa len plávala. Kým mám sily, myslí si, budem sa trepotať. Veď som ešte živá, a to značí, že treba žiť. A potom nech už bude, čo bude. Bojovala naša udatná žaba do posledných síl so svojou žabou smrťou. Už aj pamäť strácala. Už-už sa dusila. Už-už-už ju to ťahalo na dno. A ona sa predsa nevzdáva, ešte vždy labkami hrabe. Prepletá labkami a myslí si: Nevzdám sa ti, žabia smrť, to sa teda mýliš...! A odrazu – čo je to: Odrazu žaba cíti, že pod nohami už nemá smotanu, ale čosi tuhé, čosi pevné a spoľahlivé, skoro ako zem. Začudovala sa, pozerá okolo seba – a čo vidí? V hrnci už nie je smotana, ale hruda masla. Čo je to? myslí si. Kde sa tu vzalo maslo? Najprv sa čudovala a potom na to prišla: to ona sama, svojimi labkami zmútila riedku smotanu na tvrdé maslo. No teda, myslí si, predsa len bolo správne hneď sa neutopiť. Tak si pomyslela a vyskočila z hrnca. Oddýchla si a pobrala sa domov do hory. A druhá žaba ostala na dne. A nikdy už, chudera, nezočila biely svet a nikdy viac už neskákala, nikdy viac nekŕkala. No povedzme si pravdu: sama si bola na vine. Netreba klesať na duchu. Netreba umierať skôr, ako príde smrť!

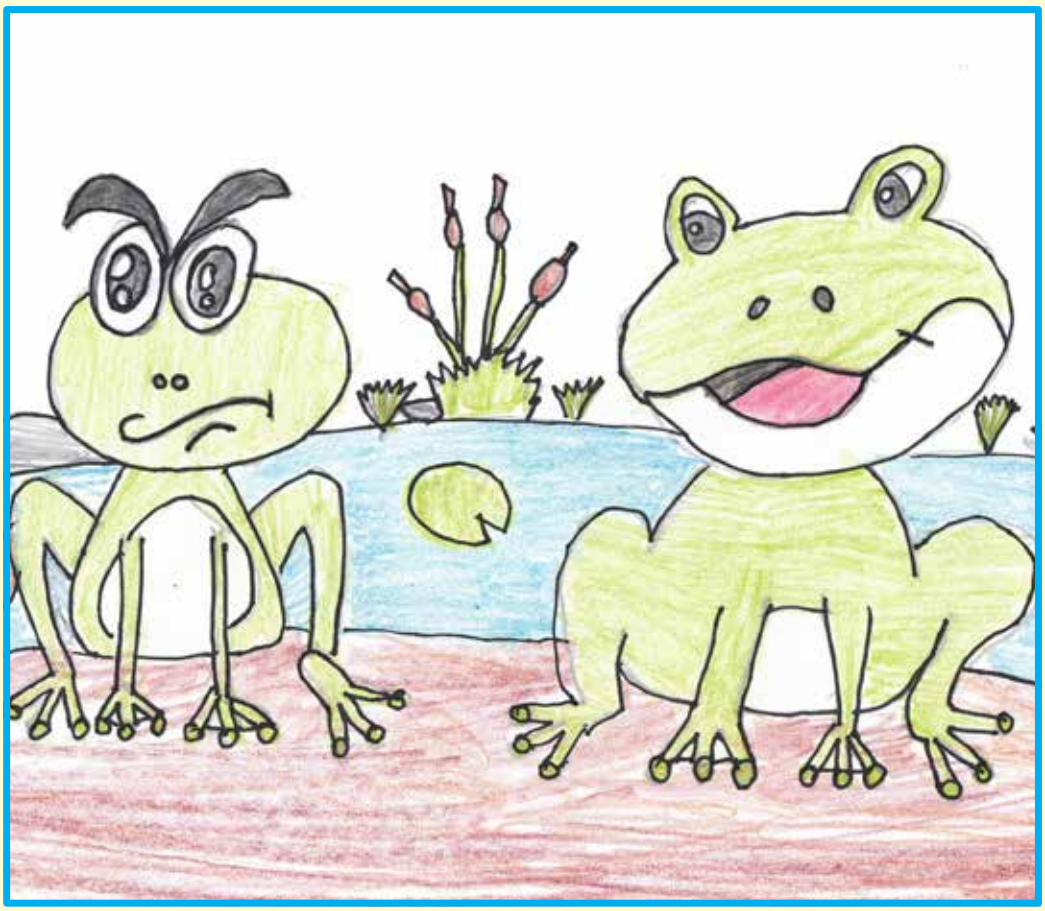

Obec Šoporňa

Milí naši prváčikovia!

Práve zažívate tie neopakovateľné okamžiky spolu s rodičmi, keď prichádza čas vymeniť detské hry za učenie a objavovanie fascinujúceho sveta vedomostí. Z malých – veľkých škôlkarov, ktorí vymenili triedu plnú hračiek za školské lavice, sa stávajú školáci. Pribudne vám zopár povinností, nové pani učiteľky, avšak nájdete si aj veľa nových kamarátov. Želám vám, aby sa vám v škole páčilo, aby ste svojim rodičom a učiteľom robili len radosť a potešenie. Nech vás na tejto ceste sprevádzajú úspechy a pevné zdravie, aby ste učenie s ľahkosťou a nadšením zvládli. Táto kniha rozprávok je určená vám ako darček, aby ste si svoj prvý deň v škole aj po rokoch pripomínali nielen ako spomienku, ale aby ste mali na šopornianskú školu aj krásnu pamiatku.

Mgr. Adrián Macho, starosta obce Šoporňa

Dnes začínate maličkí, aby ste tu na konci roka stáli veľkí.
Vyletíte do leta ako z úľa včielky.
Z úľa, v ktorom zmúdrejú vaše detské čielka.
Bude vám v ňom kráľovnou vaša pani učiteľka.
Začiatok vždy býva krušný a prvácky prst neposlušný.
Akože vaše kolieska a kľučky, premenia sa na oblúčky, slučky...?
A predsa tie detské rúčky zdolajú zakrátko tú veľkú vedu – Abecedu.

Milí prváci, želám vám, aby ste v našej škole okrem nadobudnutého poznania zažili i kopec radosti z objavovania, ale i spokojnosti z dobre vykonanej práce. Naša škola sa bude snažiť byť miestom, v ktorom sa budete cítiť dobre, slobodne, tvorivo, bezpečne, miestom, kde môžete rozvíjať svoje schopnosti. Na tejto ceste vám želám veľa úspechov.

PaedDr. Eva Kabrhelová, riaditeľka ZŠ s MŠ Šoporňa

Naši prváčikovia

Alexandra Vargová

Anna Šípková

Bohdanko Yatskov

Denisko Hulák

Dominik Ščípa

Eliska Kolesárová

Erik Šmátrala

Filipko Gúzik

Hanka Tasáryová

Jonáško Mečiar

Karolínka Töröková

Marek Špenát

Martinko Šípka

Matejko Dobrovodský

Matúško Tomaník

Miška Rábeková

Natálka Dobošová

Nelka Menzlová

Nellka Tummová

Ninka Tkáčová

Peťko Lipovský

Rastík Minárik

Samko Pastucha

Silvika Sečeňová

Silvinko Zachar

Tamarka Tomková

Taminka Šimonovičová

Teo Park

Terezka Kapustová

Timonko Cehlárik

Tomáško Beno

Tomáško Lukáč

Venezia Lakatošová

Veronika Lisická

Viktória Janíčková

Pažravý havran

(uzbecká rozprávka)

Ktože ho tam vie, či sa stalo a či nie, ale všetci tak tvrdia, že áno, že sa naozaj stalo. Žil jeden veľký starý havran. Raz sa vybral na poľovačku. Lietal, lietal, no aj tak nič neulovil. Iba čo sa zmoril a prenáramne vyhladol. Napokon priletel nad hlbokú rieku. Na brehu tej rieky sa pásol malý kučeravý baranček. Havran spustil krídla, zošmykol sa dolu a sadol si barančekovi na chrbát. Striasol sa baranček, chcel havrana zhodiť, ale ten sa mu tuho vrepil do kučeravej vlny: „Krá, krá, baranček, ja ťa zjem!“ Naľakal sa baranček, zabľačal tenučkým hláskom: „Zľutuj sa, havran, či nevidíš, aký som malý a mladučký? Nezjedz ma!“ Havran zakrákal ešte hlasnejšie: „Krrrrá! Krrrrá! Havrany majú rady mladú baraninku. Tak ja ťa zjem!“ Baranček popremýšľal, porozhutoval a vraví: „Dobre, havran, nech je teda po tvojom.“ „Jój, či som rád,“ vraví havran a už otvára zobák. No baranček znova prehovoril: „Počkaj, havran! Pred jedením si predsa musíš prepláknuť zobák, aby som sa ti ľahšie zošmykol dolu hrdlom.“ „No dobre, no tak dobre! Už aj letím k rieke.“ Vzniesol sa havran a zamieril nad rieku. „Krá! Krá!“ volal, „rieka, počuješ ma?“ „Čo by si rád?“ spytuje sa rieka. „Daj mi, prosím ťa, vody.“ „A načo ti je voda?“ „Prepláknem si

zobák a zjem pekného tučného barančeka, čo sa pasie na tvojom brehu.“ Rieka mu vraví: „Najprv musíš zaletieť k hrnčiarovi po krčah, až potom ti dám vody.“ Ponáhľa sa havran k hrnčiarovi: „Krá, krá, hrnčiar! Sprav mi, prosím ťa, krčah. Zaletím s ním k rieke a rieka mi dá vody. Vodou si prepláknem zobák a zjem pekného tučného barančeka, čo sa pasie na brehu.“ Hrnčiar mu vraví: „Dobre, havran, urobím ti krčah, ale najprv mi musíš doniesť hliny z Červeného kopca.“ Vychytil sa havran k Červenému kopcu. „Krrrrrá, krrrrrá! Červený kopec, daj mi, prosím ťa, hliny! Hlinu zanesiem hrnčiarovi, hrnčiar mi spraví krčah. S krčahom zaletím k rieke, rieka mi dá vody. Vodou si prepláknem zobák a zjem pekného tučného barančeka, čo sa pasie na brehu.“ Červený kopec vraví: „Dám ti hliny, prečo nie, ale najprv si musíš doniesť od kováča motyku.“ Havran sa potešil, že sa mu všetko tak dobre darí. A letel ku kováčovi. „Kováč, kováč, ukuj mi motyku! Zaletím s ňou na Červený kopec, kopec mi dá hliny. Hlinu zanesiem hrnčiarovi, hrnčiar mi spraví krčah. S krčahom zaletím k rieke, rieka mi dá vody. Vodou si prepláknem zobák a zjem pekného tučného barančeka, čo sa pasie na brehu.“ Kováč sa zachmúril: „Spravím ti motyku,“ vraví, „ak mi donesieš ohňa.“ „Dobre.“ Vychytil sa havran hľadať oheň. A práve vtedy jedna starká piekla lokše. Havran priletel k nej

a vraví: „Krrrrá, krrrrá, starenka! Daj mi, prosím ťa, ohňa. Oheň zanesiem kováčovi, kováč mi ukuje motyku. S motykou zaletím na Červený kopec, kopec mi dá hliny. Hlinu zanesiem hrnčiarovi, hrnčiar mi spraví krčah. S krčahom zaletím k rieke, rieka mi dá vody. Vodou si prepláknem zobák a zjem pekného tučného baranček a, čo sa pasie na brehu.“ Starká si pomyslela: Dám mu žeravý uhlík. Možnože sa mu od neho chytí perie a zhorí tento pažravý havran. Lenže havran si posypal uhlík popolom, vzal ho do zobáka, zamával krídlami a letel. Priletel ku kováčovi a dal mu žeravý uhlík. A kováč mu spravil motyku, lenže takú veličiznú a ťažkú, že ju havran ledva vliekol. Zaletel s ňou na Červený kopec a kopec mu dal veľa hliny. Hlinu zaniesol havran hrnčiarovi a hrnčiar mu z nej spravil veľký bachratý krčah. Horko-ťažko zdvihol havran ten krčah a letel s ním k rieke. „Doniesol som krčah, rieka, tak mi už daj vody!“ „Naber si,“ vraví rieka. Havran si priviazal krčah o chvost a spustil ho do vody. Napĺňa sa krčah, napĺňa a napĺňa. Keď bol už celkom plný, zamával havran krídlami, že vzlietne. Ale veru nevládal a zvalil sa do vody. Ej, veď len krákal, veď ten len mlátil krídlami po hladine! Ale nič mu to nepomohlo, krčah ho stiahol na dno. A baranček sa pekne na brehu pásol, trávičku štipkal.

Obec Úľany nad Žitavou

Milí naši prváčikovia,

v rukách máte knižku, ktorá bola napísaná iba pre vás. V tejto rozprávkovej knižke sú pozbierané rozprávky z celého sveta, ktoré vám ukážu, že mať priateľa je šťastie, že sme zodpovední za svoje rozhodnutia a že cez vytrvalosť, úskalia a rôzne prekážky sa dopracujeme k dobru, láske, spravodlivosti či pokore. Verím, že to, čo v tejto knižke prečítate, vás poteší, posmelí v noci pred spánkom a tiež vám pomôže pri učení sa čítať. Prajem vám, nech radi chodíte do školy, nech máte dobrú pani učiteľku a aby ste si v škole užili veľa zábavy.

Ing. Rudolf Frýželka, starosta obce Úľany nad Žitavou

Milí prváčikovia,

vitajte v našej školskej rodine! Prajeme vám veľa úspechov a radosti z každého dňa, ktorý strávite v našej škole. Pevne verím, že získate nielen vedomosti a nové poznatky počas školského roka, ale aj veľa priateľov z našej školskej rodiny.

Prajeme úspešný štart školského roka!

Mgr. Oksana Ostrožlíková,
riaditeľka ZŠ s MŠ Úľany nad Žitavou

Naši prváčikovia

Dianka Kubištelová

Jessica Takáčová

Kamilka Munková

Lili Bolemantová

Ľuboš Okoši

Marek Májek

Nelka Sepešiová

Simonka Štefániková

Nikolas Chovan

Zuzka Ligocká

Mačací chvost

(portugalská rozprávka)

Možno je to pravda, a možno aj nie, vybral sa raz kocúr, po celom okolí vychýrený krásavec, k holičovi, aby mu pristrihol fúzy. „Pristrihnem ti ich," vraví mu holič, „ale keby si si dal pristrihnúť aj chvost, bol by si oveľa krajší," lichotil kocúrovi holič. Kocúr veľa nerozmýšľal, dal si z chvosta kúsok odstrihnúť a šťastný sa pobral domov. Na polceste sa odrazu zarazí: „Bodaj ho, veď holič si ten kúsok môjho chvosta nechal! Idem si poň! Vrátil sa k holičovi a povedal mu: „Vráť mi môj chvost! Ak mi ho nevrátiš, vezmem si tvoju britvu!" Holič mu chvost nevrátil, nuž si kocúr vzal britvu a odišiel. Onedlho stretol ženu, čo predávala ryby, ale nemala noža. „Na, vezmi si toto," podáva jej kocúr britvu, „veď nemáš ani čím ryby rozrezať!" A kocúr sa pobral ďalej svojou cestou. Ale čoskoro oľutoval, že žene daroval britvu. Šiel nazad a vraví jej: „Vráť mi moju britvu, lebo ti vezmem haringa!" Žena mu britvu nevrátila, nuž si vzal haringa a odišiel. O hodinu natrafil na mlyn a tam sedel mlynár a prežúval suchý chlieb. Kocúr mu vraví: „Na, vezmi si k tomu chlebu haringa, hladšie ti zíde dole hrdlom!" Mlynár si vzal rybu a kocúr šiel ďalej. No čoskoro zase oľutoval, že rybu daroval, a vrátil sa k mlynárovi: „Vráť mi môjho haringa, lebo ti vezmem vrece múky!" Mlynár už haringa zjedol, nuž mu kocúr vzal vrece múky a poďho s ním preč. Ide, ide a stretne učiteľku s kŕdľom žiačok, malých hladných prváčok. Kocúrovi prišlo ľúto hladných detí, a tak podáva vrece učiteľke: „Na, tu máš múku, navar dievčatkám kaše!" Učiteľka vzala múku a

kocúr šiel ďalej svojou cestou. Netrvalo dlho a oľutoval, že múku daroval, a rozbehol sa k učiteľke: „Vráť mi moju múku, lebo ti vezmem jednu žiačku!“ Učiteľka mu nemohla múku vrátiť, lebo z nej navarila deťom kaše a deti ju už zjedli, nuž si kocúr odviedol jedno dievčatko. Ide, ide, kým neprišiel k žene, čo prala šaty: „Ťažko ti je samej na takú robotu. Nechám ti toto dievča, budeš mať pomocníčku!“ Kocúr odišiel, no zase oľutoval, že dievča tak nerozvážne daroval. Obrátil sa, keď došiel k práčke, vraví jej: „Vráť mi dievčatko, lebo ti vezmem košeľu!“ Žena mu nechcela dievčatko vrátiť, nuž kocúr vytiahol z koryta košeľu a bežal preč. Prišiel k hudcovi, čo hral na husliach, ale bol taký chudobný, že ani košele nemal. „Ach, ty chudáčisko, obleč si túto košeľu!“ povedal mu kocúr. Kým si hudec obliekal košeľu, schytil kocúr husle, vyliezol na strom, sadol si na konár a tam vyhrával a vyhrával a ešte si aj spieval pri tom:

„Za chvostík som mal britvu novú,
za britvu rybu-rybičku,
za rybu múku mlynárovu,
za múku žiačku maličkú.
Za žiačku, tralala-tralala,
košeľu, čo žena vyprala,
a za košeľu teraz mám
husle a na nich vyhrávam...“

A kocúr krásavec, čo si dal pristrihnúť fúzy aj chvost, sedel na konári a vyspevoval. A možno sedí tam doteraz, ak z konára nespadol, a spieva, ak mu za ten čas v hrdle nevyschlo.

Použitá literatúra

Dve žaby – z knihy Sedemfarebný kvietok, Bratislava, 1975, Mladé letá, str. 13 – 15

O hlúpom vlkovi a múdrom zajacovi – z knihy Tulenia princezná, Bratislava, 1974, Mladé letá, str. 37 – 38

Lišiakove trampoty – z knihy Palček a obor, Bratislava, 1976, Mladé letá, str. 163 – 165

Pyšný páv – z knihy Krásna Madana, Košice, 1988, Východoslovenské vydavateľstvo, str. 7 – 10

Ako líška a rak spolu gazdovali – z knihy Princezná holubica, Košice, 1986, Východoslovenské nakladateľstvo, str. 58 – 60

Biela tigrica – z knihy Sedem želaní, Bratislava, 1985, Mladé letá, str. 158 – 160

Pažravý havran – z knihy Zázračná breza, Bratislava, 1982, Pravda, str. 28 – 31

Ťava a somár – z knihy Padišahova nevesta, Košice, 1983, Východoslovenské nakladateľstvo, str. 43 – 44

Zázračné kurčiatko – z knihy Dcéra slnca, Bratislava, 1981, Mladé letá, str. 182 – 183

Mačací chvost – z knihy Ako šla rozprávka do sveta, Mladé letá, 1983, Bratislava, str. 70 – 73

Koza odratá a jež – z knihy Slovenské rozprávky, hádanky a rečňovanky, Bratislava, 2004, SPN – Mladé letá, str. 15 – 18

Ako sliepočka Rabona prekabátila zlú líšku – z knihy Rozprávky zďaleka i zblízka, Bratislava, 1984, Mladé letá, str. 99 – 101

Medvedík a zajac – z knihy Zázračná breza, Bratislava, 1982, Pravda, str. 32 - 35

Rozprávka o troch prasiatkach – z knihy Ako šla rozprávka do sveta, Bratislava, 1983, Mladé letá, str. 21 – 25

Ďakujeme !

Petrovi Lašovi z Poviny, že prispel na tlač tejto knihy.

Ponúkame: oprava a údržba motorových vozidiel, úprava vozidiel na mieru, chiptuning, softvérové a hardverové úpravy a mnoho ďalších služieb

Peter Laš, Povina 389

autoservispneumod@gmail.com - 0944 277 541